

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A H O L I N I G H T N O V E L L A

Cupid's Peak

SOME THINGS
DON'T NEED TO BE
private

LEE JACQUOT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Cupids Zirvesi

Bir Holi "igkş Novclla

Lee Jacquot

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler ve olayların yanı sıra yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2023 by Lee Jacquot

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya me- kanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: TRCdesignsbycat'ten Cat

McKenzie tarafından NiceGirlNaughtyEdits'de düzenlendi

Kardeşimin Editöründe Eli ve Rosa tarafından Düzenleme ve Düzeltme

Yazardan Kısa Bir Not

Cupids Peak, Holinights serisinin bağımsız bir romanıdır. Bu kitapların hiçbirinin sırayla okunmasına gerek yoktur.

Yasal yetişkinlik çağındaki olgun izleyiciler için tasarlanmış buharlı ve eğlenceli bir okumadır (cidden, sadece iyi bir zaman). Kinks veya BDSM ilişkisi için bir rehber olarak KULLANILMAMALIDIR.

Yazar, MC'lere karşı oluşan herhangi bir bağılıktan veya birinin sizi ceza almanıza neden olabilecek yerlere gelmesini sağlamak için ani bir istek duymaktan sorumlu değildir.

Okuyucunun sağduyusu tavsiye edilir.

Kendini iyi hissettirecek bir tatil kitabına ihtiyaç .

!!

Eğer yakında seni korkutacak birini bulamazsan, seni kapı dışarı edeceğim."

İkiz kardeşim Eleni telefonunu kanepeye fırlatıyor, dudakları her nasılsa zarif bir yüz ifadesiyle bükülmüş. Bunu nasıl yapabildiğini hiçbir zaman anlayamadım, ama zahmetsizce zarif olma konusunda hüküm sürmeye devam ettiği zihinsel listeme ekliyorum.

"Özür dilerim." Pijamayla kaplı bacaklarımı altına çekip sıcak çikolatama üflüyorum, telefonunun yumuşak ısıltısını görmezden geliyorum. "Lütfen bana seks yapmamın bir oda arkadaşı olarak kalitemle nasıl bir ilgisi olduğunu açıkla mısın?"

Ellerini krem rengi pantolonunun üzerinde gezdiriyor. Muhteşem kumaş onun dokunuşuyla dalgalanıyor. "Kedisi olmayan üzgün bir kedi kadına eve gelmek gibi bir şey bu ve auranı giderek kötüleştiriyor. O yanaklara biraz canlılık getirmek için iyi bir O'ya ihtiyacın var."

"İyi bir O," diye tekrarlıyorum, içkimden küçük bir yudum alıp duraklattığım Hallmark filmime dönüyorum. "Bunları her Cuma alıyorum, teşekkürler."

Gerçek bu, gerçekten istiyorum. Aslında, hepsi gizli bir kargo sitesinden sipariş edilmiş bir dizi oyuncağım var ve her Cuma Eleni randevularında iken onları değiştiriyorum. Ben bazılarının "utangaç mastürbasyoncu" dediği biriyim ve etrafta duyacak biri olduğunu bilsem bile o noktayı bulamıyorum.

Eleni koltuğumuzun yanındaki deri koltuğa nazikçe oturmadan önce ellerini havaya kaldırıyor. "Orgazmlar spontane olmalı, Em. Ajandaya yazılmış bir şey gibi değil."

"Bunu her Cuma randevuya çıkan kadın söylüyor," diye karşı çıkıyorum, meydan okuyan bir kaş kaldırarak.

Sağlam programa sahip olmak, kız kardeşimle ortak olduğumuz birkaç şeyden biri. Diğer her şey mi? Hemen hemen tamamen

Tam tersi.

Onun iddialı olduğu yerde, ben çekingenim. Onun Bayan Süslü Pantolon olduğu yerde, ben Bayan Rahat Pantolon'um. O bir düzine kameranın önünde milyarlarca dolarlık bir şirketin sözcülüğünü yapmaktan memnunken, ben arka planda, koltuğumun rahatlığında aynı şirketin finansmanı üzerinde çalışıyorum.

Önde ve merkezde olmayı hiç sevmedim. İnsanların sizi izlemesinin getirdiğı çok fazla baskı var ve onları iç çamaşırlarıyla hayal etmek bile kızarmış sinirlerime kesinlikle yardımcı olmuyor.

"Em, hafta içi meşgul olduğum için Cuma günleri dışarı çıkıyorum ve Cumartesi günlerim arkadaşlarıma ait, Pazar günlerim ise-"

"Ayak işleri, biliyorum," diye bitiriyorum sözünü, kedi kupamdan bir yudum daha alarak. Ve evet, ironiyi görüyorum. Hem fincanımda hem de kendisi sıkı bir programla yaşarken bana spontane olmamı söylemesinde. "Tekrar soruyorum. Gelecekteki evcil hayvan seçimlerimin ve or- gazmların kökeninin seninle ne ilgisi var?"

Eleni dişlerini sıkıyor, kara gözleri kısılıyor. "Çünkü kürkümüz cehenneme kadar çizilemeyecek kadar pahalı ve senin amcığının da biraz sevgiye ihtiyacı var. İç dengeni sağlamana yardımcı olur."

Yavaşça bir yudum daha alarak el sallıyorum. Krem şantimin çoktan eridiğini fark edince kaşlarımı çatıyorum. "Dramatik davranıyorsun, belli ki bir şeyler oluyor. Ne var ne yok?"

Sandalyede öne doğru eğilen kız kardeşim ayaklarını çapraz bir şekilde birleştiriyor ve ellerini dizlerinin üzerine koyuyor. Kalp şeklindeki yüzünü sinsi bir gülümseme kaplıyor. "Sana bu gece için bir randevu ayarladım."

"Ne?" Kaşlarım sertçe birbirine yaklaşıyor, derim geriliyor. "Bunu neden yaptın ki?"

Ellerini tekrar havaya kaldırıyor. "Çünkü bugün Sevgililer Günü ve sen üç yıldır falan biriyle çıkmadın."

Sinirden göğüs kafesim çatırdıyor. "Çünkü kıcımlı yırtıyorum, haftada seksen saate yakın çalışıyorum."

"Hayat ölümüne çalışmak değildir, Mia." "Her şey doğaçlama O'lar yapmak da değildir."

"O zaman bu da ne demek oluyor?" Eleni başını sallıyor, koyu renk dalgaları bronz yüzünün etrafında kıvrılıyor. İkimiz de Dominikliyiz ama onun teni her zaman benimkinden biraz daha fazla güneş öpücüğüne sahip olmuştur. *Belki de spontane orgazmlarından dolayıdır.*

"Bak, senden aşık olmanı istemiyorum, ama kız kardeşin ve en iyi arkadaşın olarak, bence biraz yaşamaya ihtiyacın var ve bu da sonunda benim müdahalem. Bunu bir müdahale gibi düşün."

Kız kardeşimin niyetinin iyi olduğunu biliyorum ve mutfağımıza doğru ilerlerken *yanlışlıkla* krem pantolonuna sıcak çikolata dökmememin tek nedeni de bu. "Ve bunu bana *o sabah söylemenin* harika bir yol olacağını mı düşündün?"

Telefonunu kanepeden kaptı, ekrandaki şeye bakmadığım için açıkça sinirlenmişti. "Tabii ki. Kabul etmenin tek yolu bu."

Bu muhtemelen doğru. Yine de bugün için büyük planlarım vardı. Önce filmimi bitirmek, sonra pencereden dışarı bakıp yeni kar tabakasını seyretmek. Sonra belki rahatlatıcı bir banyo yapmak ve başka bir film izlemek. Bugün benim izin günüm, yani gerçekten de olasılıklar sınırsız. Aşk tatilinde ilk randevu mu? Kesinlikle gündemde değil.

Ama zamanda tamamen haksız da değil.

Flört hayatım, daha iyi bir kelime bulamadığım için, sıkıcıydı. Üniversitede çıktığım birkaç erkek ciddi bir şey aramıyordu, ki bunun için onları kesinlikle suçlamıyorum ve sonraki çiftler de... aradığım çift değildi.

Şimdi düşünüyorum da, lise son bu çocuktan hoşlandığım kadar hiçbir erkekten hoşlanmamıştım. Komik olan şey

Onunla ilgili en önemli şey hiç çıkmamış olmamızdı. Bizi gerçek arkadaş olarak tanımlayabileceğinden bile emin değilim. Koridorda rastgele sohbetlerimiz oldu ve daha sonra matematik notu onu oyundan attırmakla tehdit edince ona özel ders verdim.

Eli Brooks.

Okulun en iyi adamıydı. Kibar, karizmatik ve iyi bir mizah anlayışı vardı. On yıl önce mezun olduğumdan beri bulamadığım sağlam bir üçlü. Geç saatlere kadar süren geceler ve ders kitapları arasında bir yerde, onun arkadaşlığına gerçekten bağlandım. Kız kardeşimin azmini toplayıp ona söyleyemem çok kötü.

Ama *biz* bir şey olamasak da o oldu. Ulusal Hokey Ligi'nde üç yıl üst üste takımının en değerli oyuncusu seçildi. Bir şekilde daha ateşli olmasından bahsetmiyorum bile.

Bazıları bunun kaçırılmış bir fırsat olduğunu söyleyebilir ama ben daha kötü bir kader hayal edemiyorum. Adam spot ışıkları altında yaşıyor. Her yirmi dakikada bir antiasit almak zorunda kalacağım.

"İyi vakit geçireceğinize söz veriyorum. Adam bir cevher ve akşam yemeği için sabırsızlanıyor."

Sıcak çikolatamı krem şantiyle doldururken içten içe inliyorum. Kız kardeşimin erkekler konusunda iyi bir zevki var ve tutucular için daha da iyi bir radarı var - özgürlük yolculuğunda onlardan aktif olarak kaçınıyor - bu yüzden onun bir av olduğunu söylediğinde bunu kastettiğini biliyorum. Yine de...

"Kim o?" Sonunda kanepeye dönerek soruyorum.

Yüzünü kocaman bir gülümseme kaplıyor. "Okuldan eski bir arkadaşım. Hafta sonu için şehre geldi ve randevum iptal oldu ama Cupid's Peak'te hâlâ rezervasyonum var."

Yani bir randevu değil. Tek gecelik bir .

Gözlerim açılıyor ve elimi kaldırıyorum. "Bekle. Benden eski dostunla *beş yıldızlı* bir tatil köyünde buluşmamı istiyorsun.

"Sadece bu gece için mi şehirde?"

Alt dudaklarını ağızına götürüyor ve burnunu kıvırıyor. "Sayılır."

"Sayılır mı?"

Eleni ayağa kalkar. "Dinle. Eğer gitmek istemiyorsan, onunla iptal etmem benim için bir şey ifade etmez. Sadece bir kereliğine şu konfor alanından çıkıp eğlenmek istersin diye düşündüm."

İyi Bu doğrudan imaya neredeyse gülecektim. Ama her zamanki gibi haklı. bir gece geçirebilir ve belki de önceden yazılmamış biraz eğlenebilirim. Güzel olurdu. Ve herkes önündeki randevusuna dikkat ederken, bana bakmalarından endişe etmem.

Cevabımı zihnimde bir ileri bir geri zıplatıyorum. En iyi ihtimalle, iyi vakit geçiririm. En kötü ihtimalle, yemek pişirmek ya da bulaşık yıkamak zorunda kalmayacağım bir gece.

"Tamam."

Koltuğun arkasındaki almadan önce küçük bir kutlama *çılgılığı* atıyor. "Ona haber veririm. Bir brunch randevum var ama döndüğümde seni hazırlayacağız!"

Onun sözleri beni yeniden düşünmeye itti. Eleni'nin beni hazırlaması film tarzı bir makyajla eşdeğer. Genellikle birkaç rastgele kaş kılını cımbızlaması ve bana maksimum izin verdiğimden iki inç daha yüksek topuklu ayakkabılar giydirmesiyle sonuçlanan bir makyaj.

Ama ön kapıdan çıkan ikinci heyecanlı *çılgılığı* gözlerimi devirip başımı sallayarak ara verdiğim romantik komedime dönmeme neden oldu. Kahramanın herkesin önünde garip bir itirafta bulunduğu kısımda takılıp kalıyor ve her zaman ileri sarmak zorunda kalıyorum.

İzlerken hissettiğim ikinci el utançtan kaynaklandığını düşünmüştüm ama belki de kıskançlık duygusudur.

Bu sabah haberlerde kuzeyden gelen olası bir hava sistemi konusunda uyarıda bulunuldu. Biraz kar getirebilecek aşağı yönlü bir yükseliş, ama çok kötü bir şey değil. Hayatı boyunca Colorado'da yaşamış biri olarak, haberlerin bazen nasıl tamamen yanlış olabileceğini biliyorum.

Bu kesinlikle o zamanlardan biri.

Beni kayak gondolunun içinde tutan kauçuk tutamağı daha sıkı kavrarken tırnaklarım avucumun yumuşak dolgusuna batıyor. Beyaz bulutlar öfkeyle cama çarparken, artan rüzgârın ısığı yaklaşan bir tren kadar gürültülü görünüyor.

Fırtına bir anda ortaya çıktı ve ben yerden otuz metre yükseklikteyken üzerime inmeye karar verdi.

Asansör dağa tırmanırken kalbim her saniye göğsümde çarpıyor. Güvende olduğumu biliyorum ama rüzgar durmazsa ve gondolu durdurmak zorunda kalırlarsa... kurtarma ekibinin beni almaya gelmesinden daha kötü bir sonuç düşünemiyorum.

Sonraki birkaç dakika boyunca, beni zirveye çıkarması için Doğa Ana'ya sessiz yakarışlar gönderiyorum. Bunu kıcımlı rahat koltuğumda tutmam gerektiğine dair bir işaret olarak almak istiyorum ama pozitif kalmak için elimden geleni yapıyorum. Bedenim her rüzgârda sallanırken ve yukarıdaki zincirler tatlı gerginlik melodilerini söylerken bu çok zor. Yükseklikten çok korkmuyorum ama aynı zamanda çok rahat da değilim.

Neredeyse . Az kaldı.

Sonunda tatil köyünün ışığı fırtınanın arasından parlayıp kalbimin çarpıntısını biraz olsun dindirene kadar bunu defalarca tekrarlıyorum. Asansör nihayet durduğunda ve görevli kapımı açtığı anda, neredeyse ona çarparak dışarı fırlıyorum.

"Özür dilerim," diyorum ona, yan korkulukları tutarak.

Başını iki yana sallar. "Sorun değil. Aslında fırtına geçene kadar burayı kapatmak üzereyiz."

Anladığımı belli etmek için başımı sallamaya başlıyorum, ama sonra yemek borumu bir şey tutuyor. "Bu ne zaman olacak? Gece misafiri ."

İlk randevuya çıkmak o kadar da kötü değildir. Bunu Sevgililer Günü'nde yapmak biraz zor. Ama restoranda sıkışıp kalmak? Sahneye çıkıp karaoke yapmayı tercih ederim. Ki bu çok şey ifade ediyor.

Görevli omuz silkiyor. "Bir saat içinde geçeceğini söylüyorlar."

İçime bir rahatlama çöktü ama sonra kayboldu. Haberlerde fırtınaya yakalanmayacağımız da söyleniyordu.

Kahretsin.

Tesise giden yolu takip etmeden önce, kız kardeşime ölümün buzdan çenesinden nasıl kıl payı kurtulduğumu ve teleferikler kapalı kalırsa beni almak için bir sıcak hava balonu uçursa iyi edeceğini yazıyorum. Şansıma, burası muhtemelen mahsur kalmak için en iyi yer.

Cupid's Peak eyaletteki en güzel kayak merkezlerinden biridir. Açılışından bu yana birçok forumda bir numara olarak gösterildi ve mutlak güzelliğine tanıklık edebilirim.

Eleni ve ben buraya şirketimizin inzivasının bir parçası olarak gönderildik ve dürüst olmak gerekirse, randevuyu kabul etmemin nedenlerinden biri de gizliden gizliye burasıydı.

Hatırladığım kadar güzel. Üç katlı tavandan tabana cam pencereler ön cephede sıralanırken, on iki katlı tertemiz odalar C şeklinde kıvrılıyor. Her odanın büyük bir balkonu var, bazılarında jakuzi ve şömine bile var, ancak hepsi otel odalarından çok büyük stüdyo dairelere benziyor.

Restoran da aynı derecede etkileyici ve midem kavrulmuş kuzu etini hatırladıkça gurulduyor.

Lobinin içinde sıcaklık beni sarıyor, duştan sonra sıcak bir havlu gibi vücudumu sarıyor. Büyük meşe masaya yaklaştığımda yine de içimi bir ürperti kaplıyor.

Ev sahibi beni selamlıyor, parlak kırmızı dudakları içten bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "İyi günler. Sağ salim gelebilmenize çok sevindim. Giriş mi yapıyorsunuz?"

Başımı salladım. "Bir akşam yemeği rezervasyonu için buradayım. Soyadım de la Cruz."

Kadın bilgisayarda bir şeyler yazmadan önce başını sallıyor. Gözleri genişlemeden önce kısa bir süre ekranı tarıyor. "Oh. Bir şey için mi buradasınız?"
_"

Dikkatini arkamdaki birine verince irkildim. Görünürde hiçbir yerde olmayan bir beyefendi beliriyor ve elini uzatıyor. "Paltonuzu alabilir miyim?"

Bakışlarım ev sahibi ve onun arasında gidip geliyor. "Ah, tabii." Ceket kollarımdan çıkarıp ona uzatıyorum. Ev sahibinin gözleri vücudumda geziniyor ve bir an için kız kardeşimin yaptığı işe duyduğum takdir dalgası içimi kaplıyor. "Daha önce ne diyordun?"

Adam bana bir palto fişi uzatırken, kafamın arkasında küçük bir uyarı çalmaya başlıyor. Birdenbire, az önce olduğumdan çok daha sinirliyim.

Ev sahibi başını sallar ve tezgâhın arkasından gelir. "Şimdi size yol göstereceğim. Masanızı arka taraftaki kabinlere taşıdık. Daha özel ve yemek alanının çoğunun doğrudan görüş alanı dışında. Daha romantik de diyebilirsiniz."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Özür dilerim. Biraz kafam karıştı. Neden bizi taşımak istediniz?"

Ev sahibi bana bir kez daha gülümsedi ama bu seferki daha çok "belli olmuyor mu" gibiydi ve beni içeri götürmeden önce

bir restoran. Işıklar hatırladığımdan çok daha sönük ve her masa dolu. Her yerde çiftler var, çoğu gelişigüzel yemek yiyor, birkaçı ise birbirlerinin suratlarını emmek istemekten iki saniye uzaktaymış gibi görünüyor.

Beni yamaçlara bakan uzun cam pencerelerin yanındaki bir sıra kabine götürürken midem bulanıyor. Mevcut fırtınanın inanılmaz bir manzarası var, ama aynı zamanda son derece samimi ve ilk buluşma için pek uygun değil. Özellikle de kör bir randevu için.

"Affedersiniz," diye tekrar deniyorum. "Lütfen bana söyler misiniz-"

"İşte geldik." Ev sahibi, sırtı bana dönük bir adamın oturduğu U şeklindeki son küçük kabinde aniden durdu. "Servis elemanınızı hemen çağırıyorum."

Kaybolmadan önce ona teşekkür bile edemedim ama zaten muhtemelen edemezdim de. Adam arkasını döndüğünde ve ezilmiş gri gözleri benimkilerle çarpıştığında değil.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

"Selam Mia. Uzun zaman oldu."

ON YIL ÖNCE

"Brooks'un ruhunu kime sattığını sanıyorsun?
mükemmel mi?"

Kız kardeşim pahalı suyunu neredeyse boğazına tıkarken bir yandan da hala gurur okşayıcı bir kahkaha atmayı başarıyor. "Özür dilerim. Ne dedin?"

Onun dramatizmine sırtarak annemizin artık poğaçasından bir ısırık alıyorum ve Eli Brooks'a doğru başımı sallıyorum. Okulda öğle yemeği vakti ve onun oturduğu masayı rahatça görebiliyorum. "Şeytan mı yoksa yol kesen bir iblis mi?"

"I-" Yumuşak bir çıkarıyor. "Neden böyle bir şeye ihtiyaç duyduğunu düşünüyorsun ki?"

Kaşlarımı "duh" ifadesiyle kaldırarak ona tekrar işaret ediyorum.

Eli diğer hokey oyuncularıyla birlikte oturuyor ama aslında *onlar* da *onunla* birlikte oturuyor. Uzun masanın ortasında, köşeli yüzünde rahat bir gülümseme var. Kumlu kahverengi saçları başının üstünde dağınık ve yüksek yanakları beşinci periyot atletizminden dolayı hafifçe kızarmış. Ama yine de, zahmetsizce çarpıcı.

Tüm takım arkadaşları onun her sözünü dikkatle dinlerken, yakınlardaki masalar da zaman zaman ona bakmaktan kendilerini alamıyor, bazıları açıkça onun dikkatini çekmeyi umuyor.

Onun en iyi ya da benim durumumda en kötü yanı ne kadar nazik olduğu. Popülerliğin aklını başından almasına izin vermiyor ve etrafta dolaşmak için dolaşan tipik bir sporcu değil. Alçakgönüllü, herkese karşı samimi ve komik biri.

Gerçekten komik, Tanrı aşkına.

Sanki gri gözlü anomali düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi bakışları benimkini buluyor ve yumuşak bir nefes alıyor. Daha dik oturuyorum, ama ne olursa olsun

Beynim kaç kez başka tarafa bakmam için sinyal verse de gözlerim bir şekilde mesajı almıyor.

Onun yörüngesinde sıkışıp kaldım, yerçekimine karşı tamamen çaresizim.

Kalbim klişe çift pompa yapıyor ve yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Kesinlikle bir kavşak iblisi değildi.

Eleni omzumu dürtüyor. "Dünyadan Mia'ya."

Sonunda dikkatimi kız kardeşime verip ondan uzaklaştırmadan önce iki kez gözlerimi kırıştıyorum. "Ne?"

Gözlerini deviriyor ve uzun bir içki daha alıyor. "Bir şey sattığını sanmıyorum diyordum. Muhtemelen onu mükemmel bir şekilde yetiştiren harika bir ailesi vardır."

"Harika ebeveynlerimiz var ama sen hâlâ agresif bir şekilde iddialısın." "Hırslı," diye karşı çıkıyor. "Ve neden ondan sonra sormuyorsun

"Küçük özel ders seansını ne zaman yapacaksın?"

Başımı sallamadan önce çatalımı Alfredo kaplı bir ziti parçasına biraz fazla sert batırıyorum. "Kesinlikle olmaz."

"Bir yerlerde biraz kutsal su bulabilirim. Üzerine gelişi güzel atabilirsin." Eleni gülüyor, yüzümün tiksintiyle buruşmasına rağmen devam ediyor. "Kesinlikle rol yapıp kayabilir, ona çarpabilir ve ikinizi de ıslatabilirsin. Sadece beyaz bir gömlek giydiğinden emin ol, böylece erimezse ıslak kıyafetleri umursamaz."

"Sen aşağılıksın."

Omuz silkiyor, suyunu tekrar içiyor. "Belki biraz. Ama en azından hayatımın tek bir zerresini bile *ya* olursa diye düşünerek geçirmeyeceğim."

Kızgınlık içime işliyor. Neden hep o haklı olmak zorunda?

"Çünkü ben zekiyim," diyor, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. Yine de ikiz olduğumuz için bu beni şaşırtmazdı. "Senin gibi dört dörtlük değil ama hayat zekâsına sahibim."

Gözlerimi deviriyorum. "Sokak zekası demek istiyorsun."

"Her iki durumda da Em, pişman olmadan önce bir şansını dene. O gerçek bir av."

Öyle. Ama ona baktığımda boğazıma düğümlenen devasa yumruyu aşsam bile ne söyleyeceğimden emin değilim. Ne isteyeceğimden.

Eli Brooks gibi biriyle birlikte olmak spot ışığında yaşamak anlamına gelir ve bu benim birkaç katı sınıırımdan biridir. O zaman ne anlamı var ki?

Gözlerim, bakışlarının hâlâ bana kilitlenmiş olduğunu gördüğüm hokey oyuncusuna kayıyor.

Hafifçe gülümseyip göz kırptığında hava inceliyor.

"Çarpma bölmeden önce gelir, değil mi?" Eli'nin yumuşak sesi ailemin lokantasındaki küçük kabinimizi dolduruyor.

Haftada üç kez okuldan sonra buraya geliyoruz, böylece matematik dersi için ona özel ders verebiliyorum. Burayı seviyor çünkü içebildiğin kadar çikolata içebiliyorsun. Ben de seviyorum çünkü burası benim ikinci evim sayılır. Annem garson ve Eleni amigoluk yaparken bana eşlik ediyor.

"Hayır. Ama stres yapmayın çünkü bu matematik dünyasındaki en büyük yanılgılardan biridir. Aslında soldan sağa okurken hangi işlem önce gelirse odur." Bir kızartmayı ağzıma atmadan önce küçük bir ketçap dağının içinden geçiriyorum.

Garip bir şekilde, burada kabindeyken, sadece ikimiz varken ve bize doğru bakan gözler yokken, onun huzurunda olmak daha kolay. Daha rahat.

Demek istediğim, sinirlerim hala titriyor ve bakışları üzerimde kaldığında bazen boğazımda bir düğüm oluşuyor ama bu okuldakinden farklı. Herkesin onu izlediği ve kiminle konuştuğuna dikkat ettiği zamanlardan. Burada sanki kendi küçük baloncuğumuzda gibiyiz.

"Kahretsin, bu doğru. Bunu biliyorum." Eli'nin hafif kaşları çatılır ve dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrılır.

"Bunu biliyorsun. Bence sinirlerinin seni ele geçirmesine izin veriyorsun çünkü çok şey söz konusu."

Eli'nin beni aramasının tek nedeni matematik öğretmenin tavsiyesiydi. Bu dönemi geçemezse oynayamayacak ve onu tanıdığım kadarıyla hokey onun hayatı. Baskı altında kafasının karışması anlaşılabilir.

Yine de itiraf etmeliyim ki, Eli'nin gergin olduğunu görmekte samimi bir şeyler var. Genelde rahat bir tavır sergiler.

Kendine güveniyor ve duyduğuma göre kritik zamanlarda buzda daha da iyi performans gösteriyormuş. Son birkaç haftadır onun savunmasız tarafını görmek beynime aptalca şeyler yaptı ve kalbime daha da aptalca şeyler yaptı.

Başka bir sayfaya geçerek, çözmesi için birkaç soruyu daire içine alıyorum. "Buzun üzerindeyken bu kadar gergin olur musun?"

Eli homurdanarak boş bardağını masanın kenarına doğru kaydırıyor. "Nev- er. Ama bu farklı. Benim iyi olduğum şey bu. Kulağa ne kadar saçma ve abartılı gelse de, hokey oynamak benim için nefes almak kadar kolay."

Başımı salladım. "Hayır, anlıyorum. Matematik benim ekmek tekmem. Senin yanında matematikten bahsederken bile zorlanıyorum."

Bu da ne böyle? Bunu neden söyledim ki?

Genellikle boğazıma yerleşen ve saçma sapan şeyler söylememi engelleyen o düğümün nerede olduğunu merak ederken göğsüm sıkışıyor.

Çelik gibi gözleri bana dönüyor, yüzü okunmuyor. "Neden benim yanımdayken tıkanıyorsun?"

"Çünkü sen Eli Brooks'sun," diyorum basitçe, bakışlarının ağırlığı altında kıpırdanma isteğimi bastırmaya çalışarak.

Başını hafifçe eğiyor, saç telleri alnına düşüyor. "Ve?"

"Ve," diye başlıyorum, kelimeyi uzatarak, son dört saniye içinde bir şekilde daha seksi hale gelmesini görmezden gelmeye çalışıyorum. "Sen okuldaki en popüler çocuksun, en iyi atletsin ve dolayısıyla herkesin aşık olduğu birisin."

"Kulağa her lise aşk filmi konusunun başlangıcı gibi geliyor." Parmaklarını tabağıma götürmeden önce sırtıyor. "Alabilir miyim?"

Karnımda uçuşan kelekleri görmezden gelerek başımı sallıyorum. "Evet ve bu geri dönüştürülmüş bir komplo çünkü işe yarıyor."

Eli'ye özel ders vermeye başlamadan önce, koridorda seksenli yılların filmlerine olan ortak sevgimiz üzerine bağ kurmuştuk. Çoğu komediydi ama birkaçı da romantikti.

Omuz silkiyor ve patates kızartmalarımdan birini ağzına atıyor. "Anlıyorum. Yani filmin bu kısmı sporcu ve sessiz öğretmeninin birbirlerine aşık olduğu bölüm mü? Ortak patates kızartması ve matematik problemleri yüzünden mi?"

Zihnim gerçek kelimeleri formüle etmeye çalışırken tüm yüzümün yandığından eminim. "Uhm-I-no."

Eli gülüyor ve bu ses içimdeki tüm endişeyi yatıştırmaya yetiyor. "Seninle dalga geçiyorum Mia. Sana kesinlikle matematik problemleri yüzünden aşık olmadım."

Az önce ne dediğini anlamam itiraf etmek istediğimden daha uzun sürüyor, ama anladığımda, ondan detay isteme penceresi kapanmış oluyor. Bunun yerine, alt dudağımın iç kısmını gizlice çiğniyorum ve sonraki birkaç dakika boyunca sessiz kalıp onun problem setini doğru bir şekilde çözmesini izliyorum.

Heyecan ve gurur göğsümde kabarıyor, boğazımdaki yumruyu eritiyor. "İşte böyle. Başardın."

Gözleri yuvarlak. "Hepsi mi?"

"Hepsi." Bir gece bisiklet sepetlerindeki uzaylılara olan aşkımız yüzünden yarattığımız kutlama değişiminde işaret parmağımı uzatıyorum.

"Sikeyim evet," diye fısıldıyor ve parmağını benimkine bastırıyor.

"Bunu seansın iyi gittiği şeklinde algılayabilir miyim?" Annem standımızın yanında beliriyor ve özel baloncuğumuzu etkili bir şekilde patlatıyor. "Başka bir sallama, Eli?"

Elini bırakarak başını sallar. "Hayır, teşekkür ederim Bayan de la Cruz. Aslında çıkmak üzereydim."

Öyle misin? Bu düşünce aklıma geliyor, ama neyse ki onu geri zorlayabiliyorum. Bu gece zaten bir kez çuvalladım.

duble yapmak için.

"Küçük kızım seni final için hazırladı mı? Yarın, değil mi?"

Gözlerim önce anneme, sonra da ona kaydı. Finaller şimdiden yarın mı? *Kahretsin.*

"Kesinlikle. Harika hissediyorum. Standınızı bu kadar sık çalmama izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti. İyi şanslar." Annem başka birine yardım etmek için uzaklaşmadan önce gülümseyerek veda ediyor, ben ise bunun son olduğu gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum. Bu son seansımız ve yüzde doksan eminim ki bana bir giriş verdi ve ben bunu berbat ettim. Muhtemelen ilgilenmediğimi bile düşünüyordur.

Ama ben ilgileniyorum.

Kahretsin.

Eli kabinden ceketini alır ve her iki kolunu da içine sokarak ayağa kalkar.

Bir şey söyle, Mia.

Cebinden anahtarlarını çıkarır ve orta parmağının etrafında döndürür.

Tereddüt mü ediyor? Tereddüt ediyor. Bir şey söyle.

"Pekâlâ. Mia, yardımın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır." Son bir dönüş gibi görünen anahtarlarını yakalıyor ve bir adım geri atıyor.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Ağzımı açıyorum ama yanlış kelimeler çıkıyor. "Hiç değil. Harika olacaksın."

Dudaklarının bir tarafı seğiriyor ama hafif gülümsemesi gözleriyle buluşmuyor ve kalbim asitte yanarak mideme düşüyor.

"Tamam o zaman. müyüz?"

Başımı sallıyorum, o yavaşça topuklarının üzerinde dönerken ağırlık kol ve bacaklarımı yerine sabitliyor.

Daha o lokantanın kapısından çıkmadan, pişman olacağımı biliyorum. Denemediğim için pişman olacağım.

Ama bencil de değilim.

O spot ışıklarına ait, oysa bu düşünce bile beni içten içe hasta ediyor. Onun bu ihtiyaçlarına uygun biriyle birlikte olması gerekiyor ve ben o kişi değilim.

En azından, göğsümdeki ağrıyı biraz daha az hissetmek için kendime böyle söylüyorum.

Yıllar önce, Mia de la Cruz'un parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verecek kadar aptaldım.

Onun sessiz ve çekingen doğasının benimkinin ve hayatım için tasarladığım şeyin tam tersi olduğunu biliyordum ve ilk hamleyi *onun* yapmasının en iyisi olacağını düşündüm. Bu şekilde, buna rağmen beni istediğinden şüphe duymayacaktım.

Niyetim o yöndeydi ama uygulama öyle değildi, bu yüzden liseyi kızıma uzaktan hayranlık duyarak bitirdim. Sınıfımızın en üst yüzdesinde yer almasını ve mezuniyetimiz sırasında ilham verici, içten bir konuşma yapmasını izledim.

İlk başta başlamakta zorlanmıştı. Gözleri etrafta , elleri elbisesinin kenarını yumruklarken bir yandan da ayaklarını kaydırıyordu. Ama sonra, birdenbire, o kahverengi gözleri bana dikildi ve sanki tüm stadyumda sadece o ve ben varmışız gibi konuşmaya başladı.

Bu, bariz farklılıklarımıza rağmen belki bir şeyler olabileceğimize dair umudumu yeniden canlandırdı. Ancak törenden sonra onu bulmaya gittiğimde, kız kardeşiyle konuşmasına kulak misafiri oldum ve bana değil, hemen arkamda oturan Eleni'ye baktığını öğrendim.

Mezun olup üniversite için ülkenin öbür ucuna gittiğimde onu unutacağımı sanmıştım. Birlikte geçirdiğimiz o birkaç hafta, genellikle herkesin unutmaya çalıştığı bir zamana ait uzak bir anı olacaktı.

Ama yapmadım, tam olarak değil. Arada bir bana onu hatırlatacak bir şey yapıyor ya da bir şey görüyordum. Bu, dışarıda yemek yemek ve bir kulübede oturmak kadar belirsiz ya da çikolatalı bir shake içmek kadar doğrudan olabilirdi. Anlar kısacık olurdu, ama onun gülümsemesi, onun

gölmek, beni ancak çocukluğunuzdan bir şey izlediğinizde hissettiğiniz gibi tarif edebileceğim bir ev hissiyle doldururdu.

Mezun olduktan sonra, NHL'deki şu anki takımım tarafından seçildim ve bu rastgele anlara daha da değer verdim. Geri dönebileceğim sezon bitene kadar memleket hasretimi dindirdi.

Neyse ki dün gece şehirde oynadık ve ertesi sabah kahvaltıya giderken Mia'nın kız kardeşi Eleni'ye rastladım. Lisedeyken sosyetik biriydi ve aynı insanlarla takılırdık ve sık sık birlikte partilere giderdik. Bir kahve içerek sohbet etmeye karar verdik ve sonunda bana Cupid's Peak'teki tatilini kabul etmemi ve Mia ile birlikte gitmemi söyledi. Eleni'yi tanıdığım kadarıyla, bu kadınla tartışmak mümkün değil -her ne kadar öyle bir niyetim olmasa da- ve ben de randevuyu kabul ettim.

Yalan söylemeyeceğim ve çok gergin olmadığımı söyleyemem. Aslında, tek hissettiğim buydu. Bir parçam, onu o kadar uzun zamandır iyi bir duygu olarak kullandığım için onu gerçekten gördüğümde aynı olmayacağından endişeliydi. Onun anısının zihnimde o kadar büyük bir şeye dönüşmesine izin verdim ki artık gerçekçi olmayacaktı.

Ama gözlerim onun büyük kahverengi gözleriyle buluştuğu an, ne kadar büyük bir pislik olduğumu fark ediyorum. Hayal ettiğim ya da hatırladığım hiçbir şey gerçek olanın yanında bir mum bile olamaz.

Muhteşem bir kız. Uzun kahverengi bukleleri narin yüzünden uzakta bükülmüş, açıkta kalan omuzlarının üzerine düşüyor. Kıyafetinin ince askıları yumuşak pembe bir elbiseye iniyor, bu elbise bronz göğüs dekoltesini belli ediyor ve parmaklarımın tutmak için kaşındığı kalçalarda genişliyor.

Ayağa kalkarken göğüs kafesim geriliyor, loş kabinin gizli gölgelerinde kalıyorum. Bir kolumu kaldırıyorum ve o da bana doğru eğilip bir kolunu hafifçe sırtıma doluyor. Dokunuşu masumane ama parmak uçlarının göğüs yan tarafına hafifçe kıvrılması nabzımın daha da sert atmasına neden oluyor.

"Eli, bu ne sürpriz. Nasılsın?" Sesi biraz yüksek ve gergin olan tek kişi ben olmadığım için minnettarım.

"Ben iyiyim Mia. Sen nasılsın?" İsteksizce yeniden oturmasına izin verdim.

Pencereye doğru başını sallıyor. "Hem bir macera hem de ölüme yakın bir deneyim yaşadım ama şimdi iyiyim."

Kıkırdıyorum. "Sadece ölümün kıyısından döndüğüm için minnettarım."

"Aynen." Gülümsüyor, gamzeleri ortaya çıkıyor ve bana onları görmeyi ne kadar özlediğimi hatırlatıyor. "Eleni'nin bana *senin* tanışma randevusu olduğunu söylemediğine inanamıyorum. Kesinlikle ona bu kadar zor anlar yaşatmazdım."

Onun yorumu karşısında göğsümde kabaran gururu görmezden gelmeye çalışarak kaşlarımı çatıyorum. "Öyle mi?"

"Tabii ki. I-" Ne söylediğini daha iyi düşünmek istercesine duraksıyor, sonra başını sallıyor. "Eski bir sınıf arkadaşını görmek çok güzel. Özellikle de seni. Şimdi bana nasıl olduğunu anlat."

Ben cevap veremeden bir garson bizi karşılıyor. Müdürün ona gittiğim her yerde bana eşlik eden olağan gizlilik konuşmasını yaptığı açık çünkü sesi gereğinden fazla kısık. Yine de bakışları üzerime çevrildiğinde "aval aval bakmak yok" kısmının atlandığı anlaşılıyor. "Merhaba, benim adım Veronika. Size bir kadeh ev şarabımızla başlayabilir miyim?"

Gözlerim, dudakları kibar bir gülümsemeyle kıvrılan Mia'ya kayıyor. "Bana sadece bir çay, lütfen."

Veronika'nın kaşları çatılıyor, sanki Mia'nın kar fırtınasının ortasında sıcak bir içecek istemesi çok çirkinmiş gibi. Bir süre sonra başını salladı ve yüzünde saçma bir gülümsemeyle bana döndü. "Evet, elbette. Peki ya sizin için, efendim?"

"Çikolatalı shake'leriniz yoktur, değil mi?"

Mia güldüğünü gizlemek için ağzını kapatarak korkunç bir iş çıkarırken, sunucu gerçekten şaşkın görünüyor.

Veronika boğazını temizlemeden önce Mia ve benim aramda bir bakış attı. "Sizin için bir şeyler ayarlayabileceğime eminim. Atıştırmalıklarla başlamak ister ? İstiridye Rockefeller'ımız, avokado bruschetta'mız ya da belki salatalıklı karidesimiz var?"

"Sana iyi gelen bir şey var mı Mia?"

Omuz silkiyor. "Bruschetta?"

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan başımı sallıyorum. "Bunu alalım, lütfen."

Sunucu bana tekrar gülümsüyor, gözleri Mia'nın dikkatini çekecek kadar uzun süre çevremde kalıyor, ama ben dönmüyorum ve Mia'ya odaklanıyorum. "Söylesene, neler yapıyorsun?"

Dudaklarını büzüyor, Veronika'nın gitmesini beklerken bir o yana bir bu yana çekiştiriyor, sonra iç geçiriyor. "Hiçbir şey, gerçekten. Yani, üniversiteye gittim ve kız kardeşimle birlikte bir iletişim şirketinde staj yapmaya başladım. Sonra mezun oldum ve finans departmanına geçtim. Evden çalışıyorum, bu da pijamalarla çok fazla zaman geçirdiğim ve Hallmark film listesini temizlediğim anlamına geliyor."

Bu beni güldürdü. "Etkileyici. Favori bir kinayen var mı, yoksa hala özel ders mi?"

Mia sırtımdan önce gözlerini hafifçe aralıyor. "Benim için hâlâ ilk beşte. Ama sanırım hafızasını kaybeden ve bir çiftlikte çalışmak zorunda kalan şehirli kız ile sahte bir nişanlıya ihtiyaç duyan CEO ilk sıra için savaşıyor."

"Ah, şu eski güzel hafıza kaybı. Haklısın." Öne doğru eğilip kollarımı masaya dayıyorum. "İşte bu üst düzey bir şey."

Kahverengi gözleri şakacı bir şekilde dönüyor. "Tamam, ama cidden, senin hayatın çok daha heyecanlı görünüyor. Bana buzda kık tekmelemenin nasıl bir şey olduğunu anlat."

Kaşlarım kalktı. "Beni oynarken mi izliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Belki bir ya da iki kez."

Göğüs kafesimin arkasında memnuniyet kabarıyor. Sadece bir kez de olsa, sonra da beni düşünmesi hoşuma gitti. "Senin sayende Bay Clorey'nin sınıfını geçtim ve en iyi sezonumu oynadım. Minnesota'da tam burs aldım ve şu anki profesyonel takımım için seçildim."

Mia ışınlanıyor. "O dersi geçeceğini biliyordum. Bu arada, geçen gün Bay Clorey'i gördüm."

"Öyle mi? Hâlâ bir pislik mi?"

"Rastgele on yaşında bir çocuğa iki kilo organik muz almanın normal muza kıyasla ne kadara mal olacağını soruyordu."

Kıkırdıyorum. "Kulağa doğru geliyor."

Servis görevlisi iki bardak su, bir fincan çay ve benim mucizem olan çikolatalı shake ile geri dönüyor. Alçak bir bardakta ve yanında bir kokteyl çubuğuna saplanmış iki kiraz duruyor.

"Birazdan bruschetta'nızla birlikte döneceğim. Bu arada size getirebileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkürler Veronika." Başımı sallıyorum, milkshake'imden bir parça koparıp Mia'ya uzatıyorum. "Kirazları hâlâ seviyorsun, değil mi?"

"Bunu hatırlıyor musun?" U şeklindeki kabine doğru hafifçe eğilip çubuğu benden alıyor ve peçetesinin üzerine koyuyor.

"Benimkilerin her birini çalmışken nasıl unutabilirim?"

Ağzı açık kalıyor. "Asla yapmazdım! Eskiden bir araya geldiğimizde ne kadar sinirli olurdum biliyor musun?"

"Hayır, değildin. Eskiden Operasyon Emri'ni yanlış anladığım için başımın etini yediğin gibi değil."

Mia alay ediyor. "Ben en iyi öğretmendim." Omuz silkiyorum.

"Tartışılır."

Başını geriye doğru eğiyor ve benim de tam olarak doğru şekilde birleştiremediğim bir kahkaha atıyor. Hafif ve bulaşıcı, içime yayılıyor ve lanet restorandaki diğer herkesin kaybolmasına neden oluyor. "Bunu her maçta bir kez ceza sahasına giren *iyi* adam söylüyor."

"Demek birden fazla maç izledin," diyorum çikolatalı shake'ten biraz tadarken. İyi olmaktan çok nostaljik ve beni hayatın sıkıntılarından azade bir yere gönderiyor. "Annenin shake'leri çok daha iyi."

"Evet, eminim. Bazı şeyleri anne-baba lokantalarına bırakmak daha iyidir."

Yoğun çikolatalı sütü biraz suyla yıkıyorum. "Maçlarımı izlemekle ilgili kısmı nasıl atladığını anlıyorum."

Mia gülümsemesini bardağının arkasına saklayarak çok uzun süren bir yudum alıyor ve beni bir ya da iki kereden fazla düşündüğünü itiraf etmeden önce kendine zaman kazandırıyor. Ama tabii ki avokadolu bruschetta'mızla gelen Veronika onu kurtarıyor.

Siparişlerimizi hızlıca alıyor, ama gitmek için döndüğünde Mia ayağa kalkıyor ve kadınlar tuvaletini soruyor.

Uzaklaştığında, izlememek için geleni yapıyorum ama gözlerim umursamıyor gibi görünüyor ve masalar denizinde onun vücudunun kıvrımlarını takip ediyor.

Kanım damarlarımda dolaşıyor, birkaç metre ötede insanların olduğu bir masada onun çözüldüğünü hayal ediyorum. Yakındaki çiftler Costolette Brasato'larının tadını çıkarırken inlemelerini nasıl boğmak ve içinden kopan gazı nasıl saklamak zorunda kalacağını.

Bu düşünce aniden aklıma geldi ve bana bunun o zamanlar neden işe yaramadığını ve şimdi de neden kesinlikle işe yaramayacağını hatırlattı. Mia her zaman herkesin görüş alanından uzak duran bir tip olmuştur. Saklanmayı sever-

ve muhtemelen orgazmlarının içeride, yatağında, karanlıkta gizli olmasını tercih ediyor.

Işıktaki hayatım daha büyük bir ışına geçmekten başka bir şey yapmadı ve yataktaki arzularım hemen hemen aynı.

Bunca zaman geçti ve hikâyemizin değışeceğinden şüpheliyim. O sadece ulaşamayacağımız tatlı bir rüya olarak kalacak.

!!

Seni gerçekten boğacağım. Eli Brooks?" Ağzımı telefonun ahizesine yaklaştırıyorum, fısıltı sesim

Daha çok tutarsız bir tıslama gibiydi. "Eli Brooks, Eleni? Aklından ne geçiyordu?"

Kız kardeşimi aramak için gizlice tuvalete gittim. Buradaki tuvaletler cehennem gibi süslü ve ben de kendi özel odası olan kabinlerden birindeyim. Avuçlarım kaygan, midem batmak mı yoksa yüzmek mi istediğini bilmiyor ve bu noktada kalıcı olduğundan emin olduğum tüylerim diken diken oldu.

Okulda ona özel ders verdiğimde, yapacak bir iş vardı, oldukça samimi bir ortamda ondan bir adım uzakta olduğum gerçeğini aklımdan çıkarmamı bir şey. Şimdi mi? Ben, o ve önceden belirlenmiş tek gecelik bir beklenti.

"Biriyle yatman gerektiğini düşünüyorum ve bunu yapmak için eskiden tanıdığın ve aşık olduğun birinden daha iyi bir yol var mı?" Sesi şarkı söyleme sınırında ve kendimi ona gençliğimizdeki gibi bir noogie verirken hayal ediyorum. Saçını karıştırdığımda bundan nefret ederdi, ama ikinci kusur, bana yaşattığı ıstıraptan kurtulmam için yeterliydi. "Bunu yapılacaklar listenden bir şeyi işaretlemek olarak düşün."

İçimde kızgınlık ve minnettarlığın garip bir kombinasyonu bir araya geliyor ve göğsümün derinliklerinden bir iç çekmeye zorluyor. "Aşık oldum. Ve ünlü bir hokey oyuncusuyla tek gecelik bir ilişki yaşamak benim Bingo kartımda yok."

"Yapılacaklar listesi. Ve kıcımın kenarı. Tıklayıcıda o aptal spor kanalının programlı olduğunu biliyorum." Arka planda bardaklar şıngırdıyor ve arkasında bir yerden hafif bir lofi sesi duyuluyor. "Ayrıca sana telefonumu attım. onun resmi vardı."

Bu sabah iki saniyemi ayırıp aşağıya bakmadığım için içimden kendime kızıyorum. Ama yine de, muhtemelen sinirlerim yüzünden gelmekten vazgeçebilirdim. Ona karşı büyük bir aşk besliyordum ve bunu tamamen beceremedim.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen en iyisi bu. Dünyanın gözünden ve incelemesinden olabildiğince uzak olmak istedim ve adam kelimenin tam anlamıyla bir mikroskop altında yaşıyor.

Kız kardeşim uzun bir nefes veriyor. "Em, lütfen oraya git ve iyi vakit geçir. Birkaç tek at, öpüş ve lütfen, her şey aşkına, aşağı inerken gondoldaki o adamı becer."

"Eleni!"

Gülüyor. "Ben ciddiylim. Biraz yaşa, kızım. Bu sadece bir gece. Artık keşkeler yok."

Artık keşkeler yok.

Çok fazla orgazm yaşamayacak kadar şanslıydım ama Eli her zaman en büyük sorunum olmuştur. Pille çalışmayan bir orgazmı kendime borçlu muyum? Evet, tabii ki. Bunu Eli Brooks'la yapmak için aşık gençliğime borçlu muyum? Kesinlikle. Ama herkesin bizi görebileceği bir asansörde zina yapmak?

Bu kesinlikle şu anki içkimden çok daha sert bir şey gerektirecek. "Tamam, ama PDA konusunda söz vermiyorum."

Kız kardeşimin gülümsemesini telefonda hissedebiliyorum. "Ya büyük oyna ya da evine dön Mia."

Başımı sallayarak telefonu kapattım ve çıktım. Benden iki lavabo aşağıda olan bir kız kırmızı dudaklarını sürerken telefonla konuşuyor. "Hayır, yemin ederim o. Malik bir imza alabilir mi diye bakacak."

Bu, "gördün mü, o çok iyi tanınıyor" demem gereken ya da belki de rastgele yabancıların rahatça araya girmesinden rahatsız olmam gereken kısım-

Sevgililer Günü'ndeki randevumu iptal etmek yerine gurur duyuyorum. Heyecan.

Eli gibi birinin Sevgililer Günü'nü geçirebileceği onca insan varken, o benimle geçiriyor. Onun ünü ve şöhreti sayesinde birlikte görülmemiz ve hatta fotoğrafımızın çekilip magazin gazetelerinde yer alması muhtemel.

Ve bunu sorun etmiyor.

Ego artışı hakkında konuşun.

Ellerimi yıkadıktan sonra restorana geri dönüyorum ve Eli'yi kızıl saçlı bir adamla yumruk tokuşturmaya benzer bir şey yaparken buluyorum. Ellerini hareket ettirdiklerinde, işaret parmaklarının sivri olduğunu fark ediyorum; bu, onu bir golden sonra diğer takım arkadaşlarıyla yaparken gördüğüm bir şey.

"Bölüyor muyum?" Gülümsüyorum, kabindeki yerime geri oturuyorum.

"Özür dilerim," diye başlıyor adam. "Bir an boş olduğunu gördüm ve gelip merhaba demekten kendimi alamadım. Erkek arkadaşınızın büyük bir hayranıyım."

Eli başını sallar. "Sorun değil. Bir hayranla tanışmak her zaman bir zevktir."

Adam masasına dönmeden önce Eli'nin elini sıkıyor. Duyamayacağı kadar uzaklaştığında, bariz olanı soruyorum, "Neyi daha çok merak etmem gerektiğinden emin değilim. Hakkında hiçbir şey bilmediğim ünlü bir erkek arkadaşım olması mı, yoksa gittiğin her yerde tanınmak seni rahatsız ediyor mu?"

Eli'nin dudaklarının bir köşesi kalkıyor ve benim göbeğim tepki olarak sıkılıyor.

Ona bakarken kız kardeşimin sözlerini düşünmemek çok zor.

Köşeli çenesi şimdi kısa, düzgün bir sakalla kaplı. Hafifçe çarpık burnunu, şakaklarını ve sol yanağını makul olmayan bir şekilde seksi bulduğum birkaç yara izi süslüyor. Hepsi de buzdaki mücadelelerden kalma ve hepsini gözlerimi kapatan parmaklarımdaki küçük yarıklardan izledim. Vücudu da dolgunlaştı. Yağsız kaslar

beyaz gömleği omuzlarına ve kollarına biraz dar geliyor, öfkeli rakipleriyle savaşmak için gereken gücü sergiliyordu.

Yıllar onun verdi.

"Bunun için özür dilerim. Bazen insanların varsayımlarına uymak daha kolay oluyor." Kabinin içine doğru eğildi ve kolunu arkaya doğru uzattı. "Ve hayır. Artık buna alıştım. Aslında her zaman insanların sizi izlemesinin getirdiği bir tür motivasyon var."

"Motivasyon mu? Daha çok sinirli bağırsaklar gibi."

Eli kıkırdıyor. Alçak ve şehvetli bir ses ve boynumun kıvrımında duymayı çok istediğim bir şeye benziyor. Ya da yanımdan aşağıya doğru akıyor. Ya da kalçalarımın arasından.

Zihnimi istila etmeye çalışan görüntü karşısında yüzüm ısınıyor. *Vay anasını.* Kendimi toparlamam lazım. Kız kardeşimin aklıma girmesine izin veriyorum.

Boğazımı temizleyerek düşünceleri uzaklaştırıyorum. "Motivasyon derken neyi kastediyorsun?"

Elini masanın üzerindeki su bardağının etrafına kapatıyor, başparmağını yavaşça aşağı yukarı hareket ettirerek buğunun damlamasını engelliyor. Bu hareketin kendisi yeterince masum, ama azgınlığım üzerindeki zayıf kontrolümü yakıp kül ediyor.

"İnsanların beni izlediğini bilmek..." Duraklıyor, alçak bakışları benimkilere kayıyor. Gri gözleri kalbimin daha hızlı çarpmasına ve nefesimin biraz daha hızlı gelmesine neden oluyor. "Bu beni daha fazlasını yapmaya teşvik ediyor. Daha iyisini yapmaya."

Bir tür tutarlı konuşma yakalamaya çalışırken alt dudağım dişlerimin arasında kayboluyor. "Bunu anlayabilirim."

Kaşlarını çattı. "Sen yapabilir misin? Okuldayken insanların önünde hep çok gergindin."

"Hâlâ öyleyim. Tenim ısınıyor, dilim kalınlaşıyor, kelimeleri kavramak zorlaşıyor. Bütün dokuz yard. Ama bunun nasıl olabileceğini tamamen anlıyorum.

dışsal bir motivasyon kaynağı olarak da işlev görür."

Başı anlayışla yavaşça aşağı yukarı hareket ediyor. "En son ne zaman büyük bir insan grubunun önüne çıktın?"

Cevabım anında çünkü hala kabuslar görüyorum. "Mezuniyet."

"Vay canına, o kadar uzun zaman önce mi?"

Başımı salladım. "Evet. İş görüşmem bile üç kişilik küçük bir panelle ve video konferans üzerinden yapıldı."

Eli iri bir elini saçlarının arasında gezdiriyor, pazularındaki kaslar kumaşın üzerinden esniyor. "O konuşmayı hatırlıyorum. Gerçekten çok iyiydin."

İçten içe ürpererek başımı sallıyorum. Nazik davranıyor. "İyi" orada nasıl olduğumun mükemmel *bir zıt anlamlısı*. Hâlâ ailemin beni ikna etmesine izin verdiğime inanamıyorum. "İlk sıradaki herkesin üzerine kusmadan zar zor geçebildim derken, zar zor demek istiyorum."

Kıkırdıyor, yumuşak sesiyle birlikte bükülen bir ses. "Yani, ilk başta, evet. Biraz far ışığındaki geyik gibi görünüyordun. Ama kız kardeşinle göz göze geldiğinizde harikaydı. Seninle gurur duydum."

"Kız kardeşim mi?" Başımı hafifçe yana eğiyorum. "O kadar yıpranmıştım ki onu arenada bile bulamadım."

Şimdi şaşkın bakma sırası onda. Ağzı iki kez ayrılıyor ve kaşlarının arasında derin bir vadi oluşuyor. "Tam arkamda oturuyordu. Tüm zaman boyunca ona baktın."

Hangisinin daha komik olduğundan emin değilim. İri gövdesinin arkasında herhangi birini görebileceğimi düşünmesi mi yoksa onun yanında başka birini görmek inanması mı?

Belki kız kardeşimin kafamın arkasında çılgılık atmasından, belki de bu yemekten pişmanlık duyarak ayrılmak istemediğimden, ama ona gerçeği söylüyorum. "Sana bakıyordum, Eli."

Kuşkuyla gözlerini kısar. "Yok artık. Törenden sonra seni gördüm. Kız kardeşin mutlu olduğun yere gidebildiğine sevindiğini söylüyordu."

Yanaklarımda şiddetli bir sıcaklık beliriyor. Tamam, belki de *bu kadar* dürüst olmak istememiştim. Neyse ki garson kız yemeklerimizle çıkageliyor ve neredeyse dolu meze tabağını görünce bana doğru onaylamaz bir tavırla homurdanıyor.

"Sizin için getirebileceğim başka bir şey var mı?" Sorusunun ikimizden çok Eli'ye yönelik olduğu açık ve ona aval aval baktığı için sorunun yüklü olduğundan eminim. Yine de onu suçladığımı söyleyemem.

"Bir mojito alabilir miyim?" Bir içkinin hiçbir işe yaramayacağını biliyorum ama "siktir et" deyip bu adamla riske girme umudum varsa sıvı cesaret plasebosuna ihtiyacım var.

Eli'nin gözleri bana doğru kayıyor ve nabzım hızlanıyor. Yumuşak bir gülümsemeyle karşılık ve iç çamaşırımın rahatsız edici derecede ıslandığından eminim.

Bakışları yavaşça benden uzaklaşıyor ve Veronika'nınkini buluyor. "Şunlardan iki tane lütfen."

"Hemen geliyorum, efendim." Daha önce olduğu gibi, masaların arasında kaybolmadan önce birkaç saniye daha oyalanıyor.

"Bu gerçekten güzel görünüyor." Konuşmayı yeniden yönlendirmek umuduyla çatalımı elime alıyorum ama Eli başını sallıyor.

"Uh-huh. Yok artık. Mutlu yer olayı ne hakkında?"

"Bırakma şansın yok mu?"

Başını sallıyor. "Bir tane bile değil."

Gözlerimi devirerek pes ediyorum. "Sana söyleyeceğim ama beni yargılamayacağına söz vermen gerek."

Eli üç parmağını kaldırıyor. "Scout'un onuru."

Mutlu olduğum yerin her zaman lokanta olduğunu anlatırken içimden gergin bir ürperti geçiyor. Annem ve babam biz doğmadan önce açmıştı ve ben her zaman orada olmayı severdim. Genelde insanlarla dolu olsa da, yine de tüm bunların ortasında parça huzur buluyordum. Eli ile birlikte çalıştığımız o haftalar bana birkaç şeyin farkına varmamı sağladı, bunlardan en önemlisi sinirlerimi yatıştırabilecek tek şeyin kabin olmadığı idi.

O da yapabiliirdi.

Onunla ilgili ne olduğundan hala emin değilim, ama hala tipik utangaçlığımı yaşıyor olsam da, her zaman güvende hissettim. Yargılanmamış. Kendim olmakta .

Bu yüzden konuşmamı yaparken onu kalabalığın içinde bulduğumda, ailemin lokantasında, köşedeki masamızda oturduğumuzu hayal ettim.

Ben gevezelik ederken Eli sessizce yemeğini yiyor ve bitirdiğimde biraz soluk soluğayım ve kalbimin göğüs kafesinde bir çürük bıraktığından eminim.

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylememeye devam ettiğinde, endişe içimi sıkıştırmaya başlıyor. Şüphe de kalbimi çekiştirerek içeri sızıyor. *Neden ben-*

"Benimle bir oyun oynar mısın, Mia?"

Her nasılsa, şaşkın kahkahamı kontrol altında tutabiliyorum. "Oyun mu?"

Başını sallıyor.

Bir soru sormak için ağzımı açmaya başlıyorum ama aklıma hiçbir soru gelmeyince vazgeçiyorum. Bu adama sosyal anksiyetemin ilacı olduğunu söyledim ve o da benden bir oyun oynamamı istiyor.

Bastırılmış kahkahaların bir kısmı dışarı sızar. "Elbette. Aklınızda nasıl bir oyun var Bay Brooks?"

Yüzünde, şeytanın anlaşma yapmadan önce takınacağı bir sırtış beliriyor. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Şu anda beş yıldızlı bir tatil köyünde, eski lise aşkım ve şu anda önde gelen bir hokey takımının yıldızı olan Eli Brooks ile birlikte bir masada oturuyorum.

ey takımı, doğruluk mu cesaret mi oyunu oynamak üzere. Gecemin nereye varacağını düşündüğümde emin değilim ama kesinlikle bunu içermiyordu.

Eli brokolisinden bir ısırık alarak, "Önce senin gitmene izin vereceğim," diyor. Çiğnerken çenesi esniyor ve çalışan boğazında hayal gücüne kötü şeyler yapan bir şey var. "Ben de doğruyu seçeceğim."

Gerçek. Ha. Şu anki gerçeğim, çok hızlı bir şekilde yepyeni bir kişiliğe büründüğüm. Yavaş yavaş bize doğru kaymaya başlayan gözlerin sayısına rağmen, U şeklindeki kabinin etrafında kolayca dolaşabileceğimi ve aramızdaki giderek sinir bozucu hale gelen boşluğu kapatabileceğimi hissediyorum.

Eli'la birlikte olmanın başkalarının yanında olmanın verdiği gerginliği hafifleten bir yanı hep olmuştur. Bunun onun genel, rahat kişiliğinden mi, beni kementle yakalayan ve bırakmayı reddeden o lanet gözlerinden mi, yoksa sadece bakması ne kadar hoş olduğundan mı emin değilim. Ama şu anda, tıpkı lisedeyken olduğu gibi bizi küçük bir balonun içine hapsetmiş durumda. Sadece o ve ben varız, bir de kendimi biraz rahatlatmak için kullanmayı düşündüğüm küçük bir oyun. O zamanlar hissettiklerimin tek taraflı olmadığını bilmek.

Kokteyli elime alıyorum ve neredeyse hepsini iki yudumda içiyorum.

Şöyle yapalım. "En son ne zaman biriyle çıktın?"

Mojitosundan yavaşça bir yudum alıyor ve ağzının arkasından sırtıyor. "Lokantada geçirdiğimiz zaman sayılıyor mu? Çünkü eğer öyleyse, on yıl önceydi."

Alay ediyorum, içime yayılan heyecan akışını bastırmakta başarısız oluyorum. "Oyunun adı *doğruluk* mu cesaret mi Eli. Elbisemin altına girmene yardımcı olacağını düşündüğün sevimli şeyler söyleme."

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve elim ağızıma gidiyor. Utançtan yüzümün kızardığını hissedebiliyorum ve birden sanki bize bakan bir düzine göz daha varmış gibi geliyor.

Bu randevuyu çevreleyen parametrelerin başlangıçta benim için tek gecelik bir şey olduğunu anlıyorum, ancak bunun onun için aynı anlama geldiğinden emin olamıyorum. "Özür dilerim, çok ileri gittim. Ben-"

Eli el sallayarak beni başından savıyor ve kabinde daha da rahatlıyor. "Hayır, anlıyorum. Genel kanı, insanların kendilerini yatağa attıracağını bildikleri şeyleri söyledikleri yönünde."

Bana zorluk çıkarmadığı için duyduğum minnettarlık dalgası üzerimden geçti. Dudağımın iç kısmını çiğniyorum. "Bir şey söylemene gerek olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen ne yapacağını bildiğinden daha fazla ilgi görüyorsunuz, tıpkı lisedeki gibi."

Birkaç kez, Eli özel ders seanslarımız sırasında telefonunu kapatmak zorunda kaldı. Çantasında her iki dakikada bir en az dört-beş kez titriyordu ve bunun bazen çok fazla olduğunu söyleyebilirdim.

Omuzlarından biri gönülsüzce kalkıyor. "İstediğim tek ilgiyi şu anda görüyorum."

Gözlerim ona kayıyor ama boğazım o kadar düğümleniyor ki tek yapabildiğim bakmak oluyor. Belki de o kadar da tek taraflı değildi.

Sevinç içime işliyor, vücudum bu düşünceyle ısınıyor.

Küçük bir kıkırdama çıkarıyor ve çatalını bir başka yumuşak yeşile saplıyor. "Ve bil diye söylüyorum, yalan değildi. Bazılarının deyimiyle, biriyle çıkmak için biraz fazla meşguldüm. İkincisine gelince, kalçalarının arasına girmek için *şirin* bir şey söylemeye niyetim yok."

Sözlerinin sinirlerimi yatıştırmak için başka bir yol olduğundan emin olsam da, bu sadece onları daha da artırıyor. Bu sözlerin bir anlamı olabilir.

Milyonlarca farklı şey ve amımın sıkışma şekliyle, tam olarak ne demek istediğini bilmek için kendimi durduramıyorum. "Daha çok küfürlü konuşuyoruz, değil mi?"

Aman Tanrım, Mia. Kapa çeneni! Kesinlikle söylemek istediğim bu değildi.

Tabağımın köşesinden bruschetta parçalarından birini kapıyorum ve müstehcen derecede büyük bir ısırık alıyorum. Bu bir yandan ağzımı tamamen utanç verici başka bir şey söylememek için meşgul tutmaya çalışırken, bir yandan da yüzümde yanan korkunç kızarıklığı gizlemeye çalışıyorum.

Ama Eli cevap vermek yerine başını hafifçe eğiyor ve gri gözlerinin yavaşça üzerimde gezinmesine izin veriyor.

Her dokunan gözlerinin sıcaklığını hissediyorum.

Dudaklarıma.

Çenemde.

Boynumdan aşağı.

Köprücük kemiğimin
üzerinden.

Tüylerim diken diken oluyor ve bakışları tekrar benimkini bulduğu anda nefes nefese kalıyorum. Eli'nın hiç bu kadar *yoğun* olduğunu hatırlamıyorum. Onun çocuk versiyonu her yumuşak parçamı çekiştirir, göz kırpmasıyla kalbimi çalmakla tehdit ederdi. Ama bu Eli -oluştğu adam- her parçama *sahip olmayı* vaat ediyor ve bu da aynı derecede erotik ve cehennem kadar korkutucu.

"Doğrudan olduğumu söyleyebilirsiniz," diyor sonunda. "Ne istediğimi, nasıl istediğimi ve bana bunu nasıl vereceklerini söylemeyi seviyorum."

derinliklerinde hemen ateş patlıyor. *Sik beni.*

Alt dudağımdan endişeleniyorum ve kabinde yeniden ayarlanıyorum. Klitorisim şimdi zonkluyor ve kalçalarımı sıkmak sud-den basınç akışını hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. Yine de sesimi bulmayı başarıyorum, nasıl hissettiğini şüphesiz bilmem gerekiyor. "Peki sen ne istiyorsun, Eli?"

"Ama şimdi benim sıram Mia. Doğruluk mu cesaret mi?"

İçimden bir cevap istemek geliyor ama bunu . "Az önce sana tüm gerçeklerimi anlattım, aslında utanç verici bir miktar, bu yüzden sanırım cesareti seçeceğim."

Kaşları kalktı. "Emin misin?"

Ses tonu uyarı ile meydan okuma arasında bir yerde. Heyecan ve korku beni ele geçiriyor ve bir an için fikrimi değiştirmeyi düşünüyorum.

Yarisından fazlası onun kim olduğunu bilen insanlarla dolu bir restorandayız; bana gerçekten ne yapmaya cesaret edebilir ki?

Başımı sallayıp kuzumdan bir ısırık alıyorum. Hatırladığım kadar yumuşak, parçalanıyor ve neredeyse dilimin üzerinde eriyor. "En kötüsünü yap."

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Buraya gelmen için sana meydan okuyorum." "Ne?"

Çatalını bırakıyor ve konuşurken işaret parmağını kullanıyor. "Tabağını almanı ve bu tarafıma geçmeni istiyorum."

Bakışlarım onun sol tarafını işaret ettiği yere odaklanıyor.

Kabinler küçük, samimi, yarım daire şeklinde. Sırtlar oldukça ortalama yükseklikte, Eli'nin omuzlarına kadar uzanıyor ve yamaçlara bakan kesintisiz cam duvara dayanıyorlar. Eğer hareket edersem, insanlar sadece Eli'yi görebilecek.

O kişi Eli'yi selamladığından beri bize doğru yönelen ilgi nedeniyle bunun kasıtlı olup olmadığını belli belirsiz merak ediyorum. Bu beni genel görüş çıkaracak ve ona daha yakın olmamı sağlayacaktı. Kazan-kazan, gerçekten.

"Değişmek ister misin?" diye soruyor, şakacı bir gülümseme ağzının kenarıyla alay ediyor.

"Hiç de değil." Önce suyumu, sonra tabağımı alıp kayarak ondan yaklaşık on santim uzakta duruyorum.

Ona bu kadar yakinken, kolonyasının sıcak toprak kokusunu seçebiliyor ve vücudundan yayılan saf sıcaklığı hissedebiliyorum. Sinirlerim

ateşleniyor, kaslarım geriliyor ve içimdeki özgüveni ne kadar yönlendirmeye çalışsam da gözlerimi onunkilerle buluşturamıyorum.

"Rahat mı?"

"Evet." Sesim olmasını istediğimden çok daha soluk çıkıyor. "O zaman vücudun neden bu kadar sert?"

Mizahsız bir kahkaha bedenimi sarsıyor. "Ben gergin bir insanım."

Yemeğine dönmeden önce "*hmms*" diyor. Neyse ki ben solağım, bu yüzden yakınlık yemek yemeyi zorlaştırmıyor.

"sende. Doğruluk mu cesaret mi?"

Bunu düşünmüyor bile. "Gerçek."

Normalde kolay olanı seçtiği için ona takılırdım ama yine de cesareti seçseydi ne soracağımı bile bilemezdim. "Bu biraz garip gelebilir ve muhtemelen hatırlamayacaksın bile, ama sana ders verirken söylediğin bir şey vardı ve bir süre aklımdan . Sana ne demek istediğini sormadığım için hep pişmanlık duydum."

Eli'nin dudakları aşağı doğru çekiliyor ve bana bakmak için kayıyor. "İlgimi çekti."

Hiçbir şey olmayabilecek bir şeye hazırlanırken göğsümden bir iç çekiş yükseliyor.

Ya da her şey olabilir.

"Sana matematik öğretirken bana aşık olmadığından bahsetmiştin. Tam olarak ne demek istediniz?"

Bazen benim gibi birini asla sevemeyeceğini mi kastettiğini, yoksa zaten sevdiğini ve bunun Bay Clorey'nin sınıfını geçmesine yardım ettiğim için mi olmadığını merak ediyordum.

"Oh. Bu kolay. Ama kızmayacağına söz vermelisin."

Şimdi meraklanma sırası bende. İşaret parmağımı kaldırıp onu işaret ediyorum, söz verdiğime dair sözsüz bir anlaşma. Küçük jestimizi hatırlıyor mu merak ediyorum. Gizli bir anlaşma gibi bir şeydi.

Yetmişli ve seksenli yıllarda yapılmış filmlere olan sevgimizden esinlenerek el sıkıştık.

Bu küçük bilgiyi ikinci sınıfta, benim ET yazan bir tişört giydiğim gün o da Ferris Bueller filminden bir lise tişörtü giydiğinde anladık. İkimiz de geç kalana kadar koridorda konuştuk ve dokunmam için parmağını uzattı.

Ondan sonra "geçici tanıdıklar" olduk. Bazen ders aralarında filmler hakkında sohbet eder, arada bir kim daha iyi biliyor diye bilgi yarışması yapardık. Sınıftan çıkarken hep işaret parmaklarımızı birbirine dokundururduk.

Eli çatalını tabağının kenarına dayayıp parmaklarımızı birleştirmeden önce gülümsüyor. Elini bıraktığında, nefesini zorluyor ve başlıyor: "Birinci sınıftayken kız kardeşinle *The Breakfast Club*'ın oyuncularını söz konusu olduğunda kimi sikip-evlendirip-öldüreceğinizi konuşurken duyduğumdan beri sana karşı bir şeyler hissediyorum."

Kahkahamı tutamıyorum ve homurdandığımda daha çok gülüyorum. "Yalan söylüyorsun."

Başını iki yana sallar. "Hayır, çok ciddiym. Ona Richard'ı becereceğini söylediğinde? Neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim."

"Bunu sadece Eleni'yi çıldırttığı için söyledim. Kafasını bir türlü toparlayamıyordu."

Eli başını sallar. "Oh, biliyorum, ve onu denerken izlemek çok komikti ve senin tek söylediğin-"

"Yaş farkı diye bir şey var. Beni utandırma," diye bitiriyorum, o konuşmayı gün gibi hatırlayarak. "*Bunun* benimle ilgilenmene neden olduğuna inanamıyorum."

Hafifçe eğiliyor, gözleri yüzümde gezinirken bir elini yavaşça yukarı çekiyor. Elinin yan tarafı yüzüme değdiğinde kahkahalarım boğazımda düğümleniyor.

eli yanağıma değiyor. Bir saç telini kulağımanın arkasına sıkıştırırken nefesim ciğerlerimde tıkanarak bekliyorum.

"biriydi."

Elini bırakıp çatalını almak için hareket edene kadar sesim geri gelmiyor. "Peki bunun için sana neden kızayım ki?"

Bir an duraksıyor, ne yiyeceğinden emin değilmiş gibi çatal bıçağını ileri geri sallıyor. Ya da belki de doğru kelimeleri arıyor. Sonunda başını kaldırıp bakıyor. "Çünkü matematik için gerçekten bir öğretmene ihtiyacım yoktu."

Kaşlarını çatıldı. "Bekle. Ne?"

Dudaklarını ayırdığı anda bir rüzgâr arkamızdaki pencereye bir kar fırtınası tokatlıyor. Oturduğumuzdan beri durmadan yağıyor, içerideki karanlık ambiyansa güzel bir manzara katıyor ama şimdi ne kadar sert yağdığını fark ediyorum.

Yani, yakında sakinleşmezse, gitmeyeceğiz, gelmeyeceğiz.

Endişe göğsümde dönüp duruyor ve onun yarattığı tahrik dalgasını çalmakla tehdit ediyor. Burada kalamayız. Bugün Sevgililer Günü ve bu tatil köyü aylar öncesinden dolu olmasıyla ünlü.

İlk defa sunucumuzun masamıza geldiğini görünce gerçekten mutlu oluyorum. Kaşları birbirine çarparak aralarında derin bir vadi oluşturuyor. Yeni oturma düzenimizi merak ettiğini tahmin ediyorum ama bir şey söylemiyor. Onun yerine yüzündeki ifadeyi düzeltiyor ve Eli'a gülümsüyor. "Umarım her şey hoşunuza gidiyordur."

"Öyleyiz," diye cevaplıyor Eli, hâlâ yüzümü inceleyerek.

Veronika boğazını temizliyor ve ayaklarının üzerinde kayıyor. "Çok iyi. Otel müdürü fırtınanın daha da şiddetleneceğini ve tüm konukların fırtına geçene kadar otelde kalmalarını tavsiye etti."

"Biz gece misafiri değiliz," diyorum, vücudum daha da gerginleşiyor.

Veronika başını sallar. "Evet, şans eseri bir çift fırtınadan önce buraya gelemediği için bir oda boş."

Eli sonunda ona bakar. "Biz odayı alacağız."

Sunucumuz tüm dikkatini ona verirken hafifçe yıldız çarpmış gibi görünüyor. Bu duyguyu çok iyi biliyorum ve yine onun bariz çekiciliğine kızamıyorum bile. "Evet, efendim."

Bizi tekrar yalnız bırakıyor ve sonra sanki bir gecede aldığı kararla birlikte küçük bir bomba patlatmamış gibi yemeğine geri dönüyor. "Tamam, özel ders olayının ne olduğunu bilmem gerekiyor. İhtiyacım yok da ne demek?"

"bende, aşkım. Doğruluk mu cesaret mi?"

Dudaklarım aralanıyor, kalbim bir sevgi sözcüğünün onun ağzından bu kadar kolay dökülmesine çarpıyor. Ne kadar hoşuma gittiğini.

"Um-dare."

Yüzünde bir sırıtma beliriyor ve daha o kelimeleri söylemeden gidici olduğumu anlıyorum. "Sana on yıl önce ne kadar saplantılı olduğumu göstermeme izin vermen için sana meydan okuyorum."

On yıl önce sana ne kadar takıntılıydım.

Eli'nin gri gözleri yüzümde gezindikten sonra kayıtsızca bana döndü. ve sanki beni eksenimden saptırmamış gibi yemeye devam ediyor.

Neredeyse üç yıl boyunca bu adama aşık oldum ve o da aynı şeyi mi hissetti?

Sinirden midem bulanıyor ve ters dönüyor. İletişimsizlik kinayesi içeren filmleri izlemekten nefret ediyorum ve şu anda bu tuzağa düşmenin ne kadar kolay olduğu bana gösteriliyor.

"Neden bir şey söylemedin?" Çatalımı ızgara havuca biraz fazla sert batırarak soruyorum.

Eli bir omzunu kaldırıyor. "Dürüst olmak gerekirse, gergindim."

Alay ediyorum. "Sen mi gerginsin? Hadi ama Eli. Hem çok popüler bir çocuktun, hem de hokey takımında oynuyordun ve herhangi bir insanın erkek türüne ilgi duymasını sağlayabilirdin. Neden gergin olasın ki?"

"Reddedilme korkusu diye bir şey var," diyor basitçe. "Seksenlerin sinemasına duyduğumuz ortak takdir dışında, birbirimize oldukça zıttık."

"Ve?"

"Ve-" Romuna uzanıyor ve bana dönmeden önce büyük bir yudum alıyor. "Senin gibi birinin benimle uğraşacağını düşünmemiştim."

Acı bir kahkaha attım ve yüzümü tamamen ona dönebilmek için hafifçe geri çekildim. "Benim gibi biri kim?"

Başını eğiyor, dudakları bir tarafa doğru çekiliyor. "Kamuya açık bir ortamda herhangi bir şeye katılmaktansa dişlerini çekmeye ve sonra da klonazepam gibi yutmaya tam anlamıyla gönüllü olacak biri."

İletişim grubumdan biri birinci sınıftayken sunumumuzu yapıp yapamayacağımı sorduğunda onlara söylediklerimi kelimesi kelimesine tekrarlarlarken ağzım açık kalıyor. bakarsanız, şimdi düşünüyorum da

Bunu yapmamı öneren Eli'nin takım arkadaşlarından biriydi. Bunu yaptığında, tüm grup ona sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi baktı. Arka planda destek olmayı tercih ettiğim hiçbir zaman bir sır olmadı.

"Ben sosyal bir insanım ve benimle mutsuz olacağını bilseydim senin peşinden koşmaya hiç niyetim olmazdı. Konfor alanından çıkıp çıkamayacağını ya da çıkıp çıkmayacağını bilmek istedim, bu yüzden bir arkadaşşıma grubunun konuşmasını yapıp yapamayacağını sordum."

Göğsümde yabancı bir şey sıkışıyor. Bu duyguyu nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum ama ikimizin de kaçınılmaz olarak nefret edeceğimiz bir şeyin peşinden koşarak zaman kaybetmemizi istemediği için hayranlık duymakla denemediği için kızmak arasında bir yerdeyim.

"Peki neden bu geceki randevuyu kabul ettin?" Sesim istediğimden biraz daha sert çıkıyor. "Değiştigimi mi sandın?"

Kaba ses tonuma rağmen Eli başını yavaşça sallıyor. "Hiç de değil. Seni görmek istedim. Arayı kapatmak için."

Karanlık bir şüphe birdenbire ortaya çıkıyor ve bana zehrini enjekte ediyor. İçime yayılıyor, şimdiye kadar hiç düşünmediğim yapboz parçalarını bir araya getiriyor. Kız kardeşim onun hafta sonu için şehirde olduğunu ve bunun tek gecelik bir şey olduğunu açıkça belirtti. Ayrıca meşgul olduğu için kimseyle çıkmadığını söyledi.

Benim *aha* anım da aynı şekilde şafak söktürücü ve acı vericiydi. "Bunun tek gecelik ilişki için mükemmel bir aday olmamla bir ilgisi , kim meşhur Eli Brooks'la nasıl yattığını sosyal medyada paylaşmaz ki?"

Bunu söylemek biraz çocukça geliyor ama kafamda bir anlam ifade ediyor.

Eli gülüyor. Derin ve güçlü bir *kahkaha ve lanet olsun*, biraz kızgın olsam da çok seksi. "Bu restoranın ortasında ayağa kalkıp herkesin burada seninle olduğumu bilmesini sağlamamı ister misin?"

Bunu yapacağım, ödeyeceğim ve eve gideceğim. Sonra yüzüstü yatıp seninle yüzleşeceğim, böylece güneş doğana kadar konuşabiliriz."

Gülmemek için dudaklarımı içime çekiyorum, ama sonra aniden ayağa kalkıyor ve kalbimi boğazıma çekiyor.

Elim uzanıyor ve onu usulca koltuğuna doğru geri itiyor. "Sakın buna cüret etme."

Zayıf kavrayışım ile eğlenmiyor ama bana bakıyor. "Neden? Dünyanın beni yılın en romantik gününde büyük beyaz bufalomla görmesini istemiyor musun? Bunca yıldan sonra bile beni senin gibi gülümseten, güldüren ya da evimde hissettiren birini bulamadığım için mi?"

Kalbim sıkışıyor. Filmlerimi izlediğimde bu anların en yaltaklanmaya değer malzeme olduğunu düşünmem ve böyle itirafları gerçekten kimin seveceğini merak etmem çok komik.

Ama benim. Benim kaçan kişi olduğumu söylemesi çok hoşuma gidiyor. Aslında, biraz daha bağlam istiyorum. "Demek bacaklarımın arasına girmek için böyle söylüyorsun."

Bunun bir şaka olması gerekiyordu -en azından öyle sayılır- ama Eli oturuyor ve öne doğru eğilip başparmağı ve ön yüzüyle çenemi hafifçe kavrayarak ciğerlerimdeki nefesi durduruyor. "Buraya sadece seni becermek için gelmeye hiç niyetim yoktu. muyum? Kesinlikle. Ama gerçekten, kaybettiğim zamanı telafi etmek ve sonunda sana o zamanlar nasıl hissettiğimi anlatmak istedim."

Sertçe yutkunuyorum, sözleri bu kez kalbimden çok daha aşağıya yerleşiyor. Kalçalarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum. "Tamam."

Elini bırakırken kara kaşlarından biri kalkıyor. "Tamam mı?"

Bir omzumu kaldırarak itiraf : "Bu geceki niyetim spontane bir orgazm yaşamaktı, o yüzden sanırım çok kızamam."

Diğer kaşı da saç çizgisine doğru yükselirken ona katılıyor. "Spontane orgazm mı?"

Ağzımda bir gülümseme beliriyor. "Eleni biraz daha fazla olmaları gerektiğini düşünüyor..." Elimi sağa sola sallayarak, kız kardeşimin bana sürtüklük yapıyormuş gibi görünmesini engelleyecek kelimeleri arıyorum. "Doğaçlama. Doğal."

Eli başını sallayarak yemeğine geri döner. "Anlıyorum. Yani buraya gelip biriyle yatmak niyetinde miydin?"

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Yani... evet?"

"Beni inanılmaz kıskanç yapan şey garip mi?"

Alt dudağımı ısıırıyorum, sırtışıımı gizlemekte başarısız oluyorum. "Kıskanç olmanı sevmem garip mi?"

"Sanırım bu, on yıl sonra bile hâlâ özlem duyduğum için aptal olmadığım anlamına geliyor."

Midemde kelebekler serbest kalıyor, o kadar çılgınca kanat çırpıyorlar ki gazım çıkabilir diye düşünüyorum.

Pek çok erkekle çıktım, hoşlandım ve birkaçıyla yattım. Ama hiçbir zaman onları bir daha görmezsem özleyeceğimi düşündüren bir şey olmadı. Kıvılcım yoktu. Sadece diğerinin tam bir sapık olmadığından emin olmak için yapılması gereken garip konuşmalar ve ardından olağan bir karşılıklı anlayış. Bunu tekrar yapıyor muyuz yoksa daha iyi bir şey mi arıyoruz?

Neredeyse her zaman ikincisiydi ve ben hiç umursamadım.

Eli ise her zaman farklı bir hikâyeydi. Kendimizi sadece koridordaki geçici tanıdıklar ya da öğretmen ve öğrenci olarak gördüğümüzde bile, orada bir şey vardı. Gerçek kelimelere daha derin bir şey. Basitçe var olan bir bağ.

Tüm bunları hissedenin sadece ben olmadığımı bilmek hem doğrulayıcı hem de kasvetli. Çok fazla potansiyel boşa harcanmış. Ama daha önce ne dediğini kesinlikle anlıyorum. O, insanların etrafında olmayı ve onları zekâsıyla büyülemeyi seven sosyal bir kelebek. Yapmamayı tercih ederim. Yani-

bir araya gelmemiz, birimizin hayatında ciddi değişiklikler yapması anlamına gelecektir.

Büyük ödünler.

Sonumuz perişan olur.

Bu doğru. Neredeyse reddedilemez bir gerçek. Ama randevumuzun yine aynı yerde bitmesi fikri neden bu kadar iç karartıcı geliyor? Özellikle de şimdi bildiklerimden sonra.

Yarın düşüncesi göğsümü daraltıyor ve kasvetli gerçeklikten yanıt niteliğinde bir fikir doğuyor. Eğer bu gerçekten sadece bu gece içinse, bunu pişmanlık duymadan yapabilir ve konfor alanımdan çıkmak da dahil olmak üzere istediğim her şeyi yapabilirim.

"Doğruluk mu cesaret mi?" Yanına yanaşıyorum ve kabine geri yaslanıyorum. "Bu sefer cesaret etmeyi deneyeyim." Kıkırdıyor, meydan okuması çok açık.

onun sesi.

Sırıttıyorum, sol elini tutup yavaşça aşağıya, masanın altına doğru çekiyorum ve dizimin üzerine koyuyorum. Gözleri neredeyse iki katına çıkıyor ama ben konuşurken sessizliğini koruyor. "Bana neyi kaçırdığımı göstermen için sana meydan okuyorum."

Oyuna ilk başladığımda aklımda net bir hedef vardı. Mia'nın lisede ona ne kadar değer verdiğimi bilmesini istedim ve

O zamandan beri birlikte olduğum hiç kimse onun içimde bıraktığı çatlağı dolduramadı.

Onu fiziksel olarak ne kadar etkilediğimi görebilmek için bilinçaltımda cesareti seçmesini mi umuyordum? Belki de.

Bir parçam bile *onun bu* yeniden arayışında, dolu bir restoranın ortasında elbisesinin eteklerinde parmaklarımla dans edeceğimi düşünmüş müydü? En tatlı rüyalarımda bile.

"Burada mı? Sen ciddi misin?"

Mia'nın parlak kahverengi gözleri bana bakıyor, bir kez başını sallarken gözlerinden tahrik akıyor. "Öyleyim."

Sesi soluk soluğaydı ve bu ses doğrudan sikime ulaşarak onu canlandırdı.

Boşta kalan elimle çatalımı alıp sarımsaklı patates püresinden biraz alarak onu burada, bu kabinde becerme isteğimden kendimi uzaklaştırıyorum. "Emin misin?"

İki kez onay istemek her zaman en iyi uygulamadır ve her ihtimale karşı alternatif bir seçenek de dahil edilmelidir. "Şimdi ayrılabilir ve odamıza yerleşebiliriz."

Dudakları aralanıyor ama bir şey söylemiyor. Birinin izleyip izlemediğini kontrol etmek için arkama da bakmıyor.

Bu hoşuma gitti. Bu, kendi görüş alanım dışında kimsenin görüş alanına girmemesi konusunda bana güvendiğini gösteriyor. Bu onun için büyük bir adım ve bunu hafife almayı planlamıyorum.

Mia küçük bir kahkaha atmadan önce kesik kesik bir nefes alıyor. "Eğer korkuyorsan, bunu söyle."

Bu benden bir homurtu aldı. Korkuyorum ama bunun onu bu masada boşaltmakla bir ilgisi yok. Daha çok dönüşme olasılığı gibi-

Basit bir cazibeyi bağımlılığa dönüştürmek.

"Emin olduğunuzu bilmek istiyorum çünkü bu çok uzun zamandır devam ediyor ve bana vereceğiniz her şeyi almak niyetindeyim. Ve *senden* de verdiğim her şeyi almanı bekliyorum."

Alt dudağı dişlerinin arasında kayboluyor, sözlerim yerleşirken içinden bir ürperti geçiyor. On yılı aşkın bir süredir bu anı bekliyordum ve aynı hatayı bir daha yapmayacağım.

Ona sahip olamasam bile.

Sadece bu gecemiz olduğu düşüncesi içimi kemiriyor. Bunu yapmak, kapatmak istemeyeceğim bir kapıyı açacak, ancak bunu bilsem bile rotayı değiştirmeyi reddediyorum. Acıyı göze alacağım, yeter ki ona bir kez olsun sahip olayım.

"Eminim Brooks."

"Tamam," diye homurdanıyorum, parmaklarımın dizinin üstünü incelemesini durduruyorum ve başımı eğiyorum. "Alabilir miyim?"

Yutkunurken narin boğazı sallanıyor. "Evet." Hiç bu kadar güzel bir kelime olmamıştı.

Nasırlı elimi eteğinin altından geçiriyorum, pürüzsüz teninin yumuşaklığı ve kumaşın ipeği cennete doğru mükemmel bir yürüyüş gibi hissettiriyor.

Mia geriliyor ama ben yukarı doğru hareket ederken kalçalarını açıyor, amını örten ince dantele ulaşana kadar iç uyluğu boyunca kayıyor. Kumaşı yana doğru kaydırduğımda çekirdeğinden gelen sıcaklık parmağımı sarıyor. Girişinde duruyorum, gözlerim tepkisini ölçmek için yüzünü ölçüyor.

Bakışları önündeki yarısı yenmiş tabağa kilitlenmiş. Göğsü tamamen hareketsiz ve bir an için nefes alıp almadığını merak ediyorum.

"Mia."

Göz kapakları titriyor.

"Evet?" "*Nefes* al,
aşkım."

Hemen söyleneni yapıyor, bir ciğer dolusu hava emiyor.

Ona rahatlaması için bir saniye daha veriyorum, ama hareket etmeyince kalçalarını kaldırıyor ve açıkta kalan merkezini elime yaklaştırıyor.

Tekrar kontrol ediyorum. Belki de bir parçam bunun acımasız bir rüya olduğunu düşündüğü içindir. "Gerçeğe geçebilirim eğer sen-"

Gözleri benimkilerle birleşiyor, içlerindeki ateş ruhumu yakmaya yetiyor. "Elibana yardım et, eğer beni bu restoranda kartal gibi ve-"

İçine itiyorum, onu etkili bir şekilde kesiyorum. En hafif inilti onu terk ediyor ve bu ses on yıl önce lokantada yollarımızı ayırdığımızda bıraktığı yaraya merhem oluyor.

Avuç içim şişmiş klitorisine bastırırken, amcığı dar kanalına soktuğum iki parmağımın etrafında kenetleniyor. *Sırılsıklam* oldu.

"Bunların hepsi benim için mi?" Parmaklarımı sevmme hareketiyle kıvrarak şakacı bir şekilde soruyorum.

Mia iki eliyle masanın kenarını kavrarken başını sallayarak elinden gelen en iyi hareketi yapıyor.

"Hmm." Suyuma uzanıyorum, hareketlerim yavaş ve düşünceli. "İstediğin bu muydu?"

Nefesini titreyerek veriyor. "*Ben-evet.*"

Bir yudum alıyorum, serçe ve işaret parmağımla yarığını ayırıyorum ve orta ve yüzük parmaklarımla içeri ve dışarı kayıyorum. Parmaklarımla etrafındaki hissi kanımı o kadar hızlı akıtıyor ki, neredeyse rahatsız edici. Aletim kabarıyor, pantolonuma baskı yapıyor ve beni rahatça yeniden ayarlamaya zorluyor.

"Sanırım şimdi senin sıran."

İçini okşarken Mia'nın parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Eli, yapamam."

Kıkırdıyorum, çatalımı alıp kuzuma saplıyorum. "Ben gerçeği seçeceğim. Özel dersi açıklamamı ister misiniz?"

Ağır bir nefes veriyor, kalçaları şimdi hafifçe sallanarak avucumun topuğuna sürtünüyor "Evet."

"Benim açgözlü kızım," diye homurdanıyorum, kirpikleri kırpışırken yüzüme tembel bir gülümseme yayılıyor. Hem içinden geçen duygulardan hem de ortamdan bunalmış durumda. "Tamam, ama kızmayacağına söz verdiğini unutma."

Parmaklarımı kıvrarak Mia'nın başının öne düşmesine neden olan bir noktaya sürtünüyorum. Konuşmaya çalışıyor ama az önce aradığı sürtünmeyi biraz olsun sağlayarak o noktaya saldırmaya devam ediyorum.

Sözlerime odaklanma ihtiyacı - gerçekten istediği bir şeye -Sadece mücadelesini daha tatlı hale getirir. "Kızmayacağına söz ver."

Parmaklarım, etrafımızı hızlıca taramam ve ona nefes alması için bir an tanımam için yeterince yavaşlıyor. Ona tekrar baktığımda başını sallıyor. "Söz veriyorum."

"Pekâlâ." Sırıtiyorum, dolambaçlı hızıma geri dönüyorum. Yüzgeçlerimi dışarı çıkarıyorum ve sonra tekrar içeri itiyorum, bunu yaparken onları kıvrıyorum. "Filmler dışında seninle çok fazla konuşmamıştık ve bir yol bulmak zordu. Bir tür münzeviydin ve ne zaman takım arkadaşlarımdan ayrılıp seni okuldan çıkmadan önce yakalamaya çalışsam, hep gitmiştin."

Dalgınlıkla bardağımdaki bir damla buğuyu siliyorum ve Mia'yı biraz daha sert itiyorum. "Başka bir öğrenci Bay Clorey'den özel ders istemiş, o da sizi önermiş. Tabii ki önce size ulaşmam gerekiyordu, bu yüzden bir sonraki dersten önce size sordum."

Mia'nın gözleri bana dönüyor ve o mutlak coşkunun altında bir yerlerde bir kızgınlık parıltısı görüyorum.

Boştaki elimi sahte bir teslimiyetle kaldırıyorum. "Biliyorum, biliyorum. Aslında sana soracak olan çocuk için özel öğretmen tuttum. Geçti."

Mia alay ediyor, ama sonra avucumu sonuna kadar bastırıyorum ve zayıf öfke girişimi kayboluyor. Yanıt olarak çıkardığı inilti bir fısıltının ötesine geçmiyor ama benim için sağır edici. Parmaklarımı çekip tekrar içeri iterken zihnimde lanet bir sirenin çağrısı gibi çalıyor.

Kalçalarını daha da açtığında gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Benim sıram.

Doğruluk mu cesaret mi, Mia?"

Gözleri çatık kaşlarının izin verdiği ölçüde açılıyor ama sessiz bir "Gerçek" demeyi başarıyor.

"İnsanlarla dolu bir odada, masanın altında parmaklanmak hoşuna gidiyor mu?" Sesimi alçaltarak başımı hafifçe eğiyorum. "Onların görebileceğini düşünmek seni heyecanlandırıyor mu? Ya da onların görememesi seni tahrik ediyor mu?"

Başımı sallıyor, ben daha hızlı hareket ederken kelimeler tam olarak çıkamıyor. Şimdiden çok yaklaştı. "Bilmiyorum, bilmiyorum."

Alçak bir kıkırdama göğsümü titretiyor. "Hangisi olduğunu bulalım, olur mu?"

Mia'nın klitorisine odaklandığım anda, Veronika yemek salonunun en ucunda beliriyor, görüşü bizim kabine odaklanmış. O gelmeden önce fazla zamanım olmadığını biliyorum, ama doğru zamanlamayı yaparsam Mia'yı kendi gerçeğiyle yüzleştirebileceğimi de biliyorum.

Parmaklarım onun içinde kıvrılıyor, avucumla daha sert bastırırken bükülüyor. Bir elini kabine bırakırken diğer elini hafifçe kıvrarak yumruk haline getiriyor ve ağzına bastırıyor. Elimin gücü onu elinin içine doğru inletiyor, dişlerinin altındaki derisi beyazlaşıyor.

Ona doğru eğildim, dudaklarımı kulak memesinde gezdirdim ve sesimi alçalttım. "Çok iyi gidiyorsun Mia. Elime boşalmadan önce sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Konuşmaya çalışıyor, ama sözcükler anlaşılmaz bir şekilde çıktıktan sonra başını sallıyor.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bu gece bana ait."

Mia'nın gözleri, amcığı çırpınmaya başladığı anda benimkilere kayıyor ve Veronika masamıza yanaşiyor. "Pekâlâ, bu akşam için oda anahtarınız."

Benim gizli parmaklarım Mia'yı becermeye devam ederken, o benim boşta kalan, uzanmış elime bir kart yerleştiriyor. Artık o kadar yakın ki, tüm vücudu titremeye başlıyor -uzuvlarından küçük titremeler geçiyor- ve nefesi daha düzensiz hale geliyor.

"Teşekkür ederim, Veronika. Sanırım her şey hazır. Tabii tatlı istemezseniz?"

Neredeyse nefes nefese kalmış olan Mia'ya bakıyorum. Önce bana sonra da sunucumuza bakarken gözleri açılıyor. Kukusu kasıldığında parmaklarımı daha sert kıvrıyorum ve başını şiddetle sallıyor.

"Ben iyiyim," diye ciyaklar.

Sunucunun gözleri kısılıyor ve ilk kez Mia'yı gerçekten tanıyor. Dudaklarını büzüp bana gülümsemeden önce onun açıkça olan yüzünü inceliyor.

Parmaklarımı daha hızlı oynatıyorum, o kadar hızlı hareket ediyorum ki pazumdaki kaslar esnemeye başlıyor. "Ben de iyiyim."

"Pekâlâ, birazdan dönerim, iyi misin?" diye tersledi ve gözleri şu anda orgazmın eşiğinde olan Mia'ya kaydı. Kalçaları elimi yerinde sabitlerken, amcığı parmaklarımın etrafını sıkıyor.

Mia cevap vermiyor ve bunun fiziksel olarak cevap veremediği için olduğunu biliyorum. Bu düşünce kanımı daha da hızlandırıyor. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve sikimin ucundaki ılık bir prekum damlası bana yakında gitmezsek muhtemelen buraya boşalacağımı hatırlatıyor.

"Biraz başı ağrıyor," diye yalan söyleyerek boş tabağımı masanın kenarına itiyorum. "Hesabı şimdi alacağız."

Veronika dikkatimin randevumdan hiç ayrılmamasından biraz rahatsız gibi görünüyor ama başını sallayarak önlüğünden siyah bir kitap çıkarıp koyuyor. "Seni kapatmak için geri döneceğim."

Mia patlamadan önce ancak bir adım uzaklaştı, orgazmı onu parçaladı ve bu süreçte parmaklarımı kesmekle tehdit etti.

Dalgayı sürerken elleri zorla masaya düşüyor, parmaklarım hala hareket ediyor ve her nabızı çekiyor. Tırnaklarını masaya geçirerek düzenli bir hava almaya çalışıyor ama sürekli hareket etmem buna izin vermiyor.

"İşte bu, aşkım. Hepsini istiyorum. Ver onu bana." Vücudunun titremesi durana ve amının zonklaması bitene kadar hızıma devam ediyorum.

Sonunda aşağı inerken nefesi titriyor ve elimi içinden çekiyorum. Yüzünü buruşturuyor, kirpikleri derin bir iç çekişle birlikte dalgalanıyor. "Aman Tanrım."

Bu beni güldürüyor. "Az önce ta- ble'nin altında olduğunu sanmıyorum."

Elimi yukarı kaldırıyorum ve tadının neye benzediğini görmek için beklemenin cazibesine karşı koymaya zahmet etmiyorum. Onun uyarılmasıyla göğsümden derin bir memnuniyet gümbürtüsü yükseliyor. Ağzımın onun üzerinde olması için can atıyorum.

"*Eli*." Hafif mahcup fısıltısı çok sevimli ve elimde olmadan bunu hafızama kaydetmeye çalışıyorum. "Bu..."

Sözünü kesiyor, sertçe yutkunuyor.

"Sanırım benim kız yakalanma riskini seviyor," diyorum usulca.

"Bunu yaptığımı inanamıyorum. Bunu yapmana *izin verdiğime* inanamıyorum.

Ve o sunucunun önünde."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hoşuna mı?"

Başı bir ileri bir geri sallanıyor. "Evet, sevdim. Sadece... Bu *kadar* hoşuma gittiğine inanamıyorum. Kahretsin, herkesin önünde af-

bırakın bir şeyi, sevgi bile yok."

"Şimdi gitmek ister misiniz?"

Mia'nın kafası bana doğru döndü. "Kesinlikle. Ama hâlâ sorularım var."

Siyah AMEX'imi masaya bırakıyorum ve gülümsüyorum. "Ve hala sana yapmam gereken şeyler var. Hadi gidelim."

Belli ki aklımı kaçırmışım. Tamamen.

Eli sadece ellerini eteğimin içine sokmakla kalmadı. çok kalabalık restorandayken, lanet sunucu masamızdayken boşalana kadar beni parmakladı. Ve bunu *benim* isteğimle yaptı.

Hayatımda hiç böyle bir şey yapabileceğimi düşünmemiştim. Yani, kelimenin tam anlamıyla kilitli bir kapının ardında, karanlıkta, yorganın altında, boş bir evde mastürbasyon yapıyorum. Yine de bu adam beni serbest bırakması için yalvarmaya hazır hale getirdi, etrafımızdaki düzinelerce insanı iki kez düşünmedim bile.

Sadece bu da değil, her saniyesine bayıldım. O kadar çok ki tekrar yapmak için titriyorum.

Sinsi ve eğlenceliydi ve kendimi özgür hissettim. Çok fazla insanın önüne çıktığım anda orta yerime dolanan sürekli iplerden kurtulmuştum. Risk almanın getirdiği ağırlık ve korku yoktu. Sadece Eli ve ezici bir coşku hissi vardı.

Yemeğimizin parasını ödemeyi bitirip bizi asansöre yönlendirdiğinde kalbim göğsümde güm güm atıyor. Parlak metal kapılara doğru attığımız her adımda, tek düşünebildiğim onun benim için gelecekteki tüm erkekleri ne kadar berbat etmek üzere olduğu. Kimsenin benimle kıyaslanamayacağını nasıl da biliyorum.

Ve bu beni çok korkutuyor.

Asansörün düğmesine basıyor ve sunucumuzun anahtarla birlikte verdiği broşürü kontrol ediyor. Açılan oda herhangi bir oda değildi; en üst katta bir balayı sütiydi.

Spontane orgazm öncesi kendimi biraz garip hissediyor olabilirdim ama şimdi bunu evrenin tüm bu ince duyguların ve bariz bağlantıların ortaya çıkmasını istediğine dair doğrudan bir işaret olarak alıyorum ve... heyecanlıyım.

Bir ses duyulur ve kapılar kayarak boş bir kamarayı ortaya çıkarır. "Önce bayanlar." Girmem için eliyle işaret ediyor, dudaklarında hınzır bir gülümseme kıvrılıyor. Bu gülümseme midemde bir kanat çırpma telaşına yol açıyor ve kan biraz daha hızlı hareket eder.

"Teşekkür ederim Bay Brooks." Önünden geçiyorum, yaklaşmaya ama vücuduna temas etmemeye dikkat ediyorum. Ağır adımları arkamdan yaklaştığında içimi bir heyecan kaplıyor, küçük bir *uğultu* karanlık kabini dolduruyor.

Dönüyorum, duvara yaslanmadan önce büyük on iki rakamına basışını izliyorum. Kum rengi saçları alnına dökülüyor ve boynunu gererken çenesindeki bir kas esniyor. Bakışları üzerimde geziniyor, bu sefer öncekinden çok daha yavaş.

Omurgamdan aşağı lezzetli bir ürperti akıyor ve içimin derinliklerine yerleşiyor. "Benim sıram." Gri gözleri gözlerime takılıyor ve beni olduğum yere kilitliyor.

"Doğruluk mu cesaret mi?"

"Oh, hala oynuyor muyuz?"

Umursamazca omuz silkiyor. "Tabii durmak istemiyorsan."

Başımı sallıyorum. Bu hoşuma gitti. Cinsel kararlar vermek için oyun oynamanın üzerimdeki baskıyı azalttığı bir şey var. Kaçınılmaz sinirlere yardımcı oluyor. Diğer insanların yanında kendimi rahat hissetmemi sağladığı doğru olsa da, onun yanında hâlâ biraz enkaz halindeyim.

Yeni veya farklı olan her şeyde, kendinizi utandıracak aptalca bir şey yapmak veya söylemek istememenin ilk aşaması vardır. Ancak oyunun bunu ortadan kaldırmanın ve bunu eğlenceli hale getirmenin bir yolu var. "Gerçek."

Asansörün duvarından itiyor ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için gereken geniş adımı atıyor. Alanıma girdiğinde kollarımda tüylerim diken diken oluyor, fırtınalı gözleri yüzümü tarıyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor. Bir elini hareket ettiriyor, işaret parmağını kolumda öyle hafifçe gezdiriyor ki neredeyse hayal ettiğimi düşünüyorum.

Parmağını kaldırıp köprücük kemiğimin üzerinden ve çenemin altından geçirerek yüzümü kendi yüzüne doğru çevirdiğinde arzu içimde ağırlaşıyor. "Söyle bana aşkım. Şu anda dizlerimin üzerine çökersem, amını yalayıp yutmama izin verir misin?"

Kalçalarım birbirine yapışıyor ve göğsüm sert bir nefesle daralıyor. Neden evet demeyi bu kadar istiyorum ki? "Bilmiyorum."

Eli daha yakına eğiliyor, dudakları benimkilerden bir santim uzakta. "O zaman belki de sadece ağzın."

Dudaklarıma en yumuşak öpücükleri kondurmadan önce gözleri aşağıya kayıyor. Temasla birlikte içimde bir zevk dalgası dalgalanıyor. Ağzı bir şekilde yumuşak ve sert ve onu her yerde hissetme arzusu beni neredeyse tüketiyor.

Eli hafifçe geri çekiliyor, bakışları kısa bir süre benimkileri okuyor, sonra açık ihtiyacı görüp tekrar yapıyor, bu sefer bir saniye daha oyalanıyor.

O bir kez daha yapınca nefesim hızlanıyor, kaslarım beklentiyle geriliyor. Belini kavriyorum, başım dönmeye başlıyor ve bir sonraki anda her iki eli de yüzümün iki yanını kavriyor.

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve dünya onun ateşinde eriyip gidiyor. Öpücük artık geçici değil, muhtaç ve çaresiz. Ben hiçbir öyle bir tutku hissettim ki, tüm vücudum çöktü ve beni dik tutması için ona bel bağladım.

Dilini dudaklarımda gezdirirken ereksiyonu kalçama saplanıyor ve hemen ona girmemi talep ediyor.

Ona her şeyi verdim. Tam olarak ne dediyse yapmasına izin .

Ellerim yanlarına ve sırtına doğru kayıyor, tırnaklarım beni sabit tutmak için kalın kaslara batıyor.

Ağzımın içine doğru inliyor, kalçaları beni eleva- tor duvarına yapıştırıyor ve beni ne kadar çok istediğini gösteriyor. Beni *istiyor*.

Öne doğru eğilip ona yaklaşıyorum, aramızdaki en küçük boşluğu bile silmek için çıldırıyorum. Yıllardır bunu yapmak, Eli'nin sevgisinin alıcısı olmanın nasıl bir şey olduğunu bir saniyeliğine de olsa görmek istemek beni yutuyor.

Parmakları yukarı kayıyor, dilini benimkine dolaştırırken saçlarıma dolanıyor. Sanki bunu benden daha uzun zamandır bekliyormuş gibi ve bu olasılık bile klitorisimin zonklamasına neden oluyor.

Sadece otuz saniye gibi gelen bir sürenin ardından asansörün sesi nihayet ayrılmamız için işaret veriyor.

Eli ellerini indiriyor, yavaşça geri çekiliyor. Neredeyse nefes nefese kalıyorum, göğsüm sanki bir mil koşmuşum gibi inip kalkıyor. Ama o da pek farklı değil. Gözleri kapalıydı, nefesi hızlıydı.

"Bunu yapmak için bu kadar uzun süre beklemiş olmamız çok yazık." Eli gülümsüyor ama bu gülümseme daha çok hüznü bir gülümseme gibi geliyor. Sanki o da benimle aynı şeyi fark gibi. O zamanı asla geri alamayacağız. Potansiyeli. Ve şimdi pes etmek bu pişmanlığı çok daha kötü hale getirecek çünkü bu sadece bu gecelik. "Gidelim mi?"

Alt dudağımı kaşıyarak başımı sallıyorum. "Yapacağız."

Uzun, loş bir salona giriyoruz. Mermer zeminli, birkaç metrede bir avizeleri olan ve lambri duvarları boyunca soyut sanat eserleri bulunan çift genişlikte bir koridor. Sağdaki ilk kapıda duruyor.

Cupid's Peak, otelciliğin hemen hemen her yönüyle ünlüdür. Harika yamaçlardan kaliteli yemeklere ve inanılmaz hizmetlere kadar. Ama benim en sevdiğim kısım odalar oldu. Tam boy mutfağı, oturma odası, yemek alanı ve California krallarından daha büyük olduğuna yemin edebileceğim yatakları olan lüks stüdyo daireler.

Ancak Eli anahtara dokunup kapımızı açtığında, tesisin sunduğu en güzel şeyi görmediğimi fark ettim.

Otel odamızda tonozlu bir tavana ve büyük bir avizeye sahip bir fuaye bulunmaktadır. Gül yaprakları ana alana giden yürüyüş yolunu kaplıyor. Diğerleri gibi, yatağın büyük beyaz bir gölgelikle çevrili olması ve bir düzineden fazla kırmızı gülle süslenmesi dışında tüm olanaklara sahip.

Perdeler muhtemelen daha fazla mahremiyet içindir, çünkü odanın uzak tarafındaki duvar, tesise bakan tavandan tabana pencerelerden oluşmaktadır. Yatağın hemen yanında bir balkona açılan iki büyük cam kapı var. Eli önümden geçerek balkona doğru yürüyor.

Işık düğmesine dokunarak terası ve ortadaki yuvarlak jakuziyi aydınlatıyor. Kar hâlâ yağıyor ama aşağıya doğru inen yürüyüşe bakılırsa rüzgâr kesilmiş, geriye güzel bir manzaradan başka bir şey kalmamış.

Eli hafifçe dönüyor, gözleri omzunun üzerinden benimkileri buluyor. "Yükseklikten korkmuyorsun, değil mi aşkım?"

Eli, duvardaki bir tablete sadece birkaç dokunuşla jakuziyi çalıştırıyor ve kaynatıyor.

Hâlâ biraz şaşkın ve belki biraz da odadan bunalmış bir haldeyken içimden gergin bir kahkaha yükseliyor. "Takım elbisem yok."

"Oh, ama bu sahip olunabilecek en iyi şey değil mi?" Bana, libidoma kötü şeyler yapan yamuk yumuk bir sırıtış fırlatıyor. Bu adamın yaptığı her şey ölümcül dozda bir afrodisyak.

Söyle bana, aşkım. Şu an dizlerimin üstüne çöksem, amını yalamama izin verir misin?

Eli kapılara dönerken o anın anısı içime işliyor. Çılgınca bir şey, cevabım evete o kadar yakındı ki beni korkuttu. Gerçekten. Benim nasıl bir insan olduğum çok iyi biliniyor ve bunu hiçbir şey değiştiremez. Ama onunla geçirdiğim bu küçük anlarda, başım dönmeye başladığında ve amım neredeyse ağrıdığında, başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi görünüyor.

Ne onun durumu, ne benim utangaçlığım, ne çevremiz, ne de sonumuz. Bir kasırganın gözünde olmak gibi. Tüm bu şeyler etrafımda dönüp beni tüketmekle tehdit ederken, Eli ile ortada güvendeyim.

Bu, lisedeyken bile hep hissettiğim ama asla ifade edemediğim bir şeydi. Şimdi, yıllar ayrı kaldıktan ve bunu tekrar yaşadıktan sonra, bu benzetmeyi doğrulayabilirim.

Bakışlarım cama yaslanmış, geniş kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bacaklarını bileklerinden kavuşturmuş Eli'ye kayıyor. Tamamen rahat, rahat ve kelimenin tam anlamıyla kendinden emin. Aynı enerjiyi yayan birine bakarken hissettiğim hafif kıskançlık hissi yerine, kendimi... *inanılmaz derecede* tahrik olmuş hissediyorum.

"Sıra sende mi?" diye soruyor başını yana eğerek. Kaşlarından biri kalkıyor ve çenesi titrediğinde kalçalarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

"Evet." Eli jakuzi ayarlarıyla oynarken oturduğum şezlongdan kalkarak boğazımı temizliyorum. "Hangisini seçiyorsun?"

Yavaşça göz kırpıyor, dili dışarı çıkıp dudaklarının iç köşesinde kayarken gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Ben cesaretle gideceğim."

"Doğal olarak," diye şaka yapıyorum, ona doğru yavaşça bir adım atıyorum. Yaklaştıkça kalbim daha fazla çarpmaya başlıyor, ama sinir dalgasını nazlı bir gülümsemeyle maskeliyorum. "Dur tahmin edeyim, soyunup balkona çıkman için sana meydan okumamı mı istiyorsun?"

Eli bir omzunu kaldırarak mırıldanıyor. "Dünya senin, Mia. Bana ne istediğini söyle, ben de yapacağım."

"Bir şey var mı?" Düşünüyorum.

Bir kez başını sallıyor ve bu gece ilk kez yüz hatları ciddileşiyor. "Ne istersen."

Kelimenin dilinden yuvarlanış şekli ve ardında yatabilecek milyonlarca farklı anlam nabzımı titretiyor.

Bu gecenin spontane bir O ve konfor alanımdan çıkmakla ilgili olması gerekiyordu. Bu şeyler kesinlikle gerçekleşiyor olsa da, yol çok değişti. Onunla birlikte, mümkün olduğumu düşündüğüm şeyleri aşmak istiyorum. Başka hiç kimseyle rahatça yapamadığım şeyleri yapmak ve söylemek istiyorum.

Bu geceye dönüp baktığımda hiç pişmanlık duymak istemiyorum.

Hiç düşünmeden Eleni'yi yönlendiriyorum ve aklıma gelen ilk vahşi şeyi söyleyerek kendimi bile şaşırtıyorum. "Bana dokunmadan boşalmamı sağlaman için sana meydan okuyorum."

Eli isteğimi düşünürken kaşları saç çizgisine doğru kalkıyor. Anladığında dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Ama bana dokunmaya iznin var, değil mi?"

Sertçe yutkunuyorum. Sesi bir oktav alçalmış, her hecesiyle içimin derinliklerine sızıyor. "Evet."

Ağzında bir gülümseme beliriyor. "Konum?"

Arkasından başımı sallıyorum. "Jakuzi."

"Mükemmel."

Bir sonraki göz kırpışında Eli gömleğinin düğmelerini açmaya başlar. Yüzgeçleri hızla hareket ediyor, başparmağının ince bir hareketiyle her birini zahmetsizce açıyor. Günah kadar seksi olmak isteyip istemediğinden emin değilim ama göğsünün her santimini ortaya çıkardığında nefesim hızlanıyor.

Aşağıya indiğinde, her bir gömlekten kumaşı sıyrıyor ve gömleği kalın kollarından aşağıya doğru sürüklüyor. Pazuları büyük ve hafifçe belirgin, ön kolları ise pürüzsüz ve damarların mükemmel bir karışımı. Vücudum ani bir arzuyla titriyor ve keşke başka bir cesaret düşünseydim diyorum. Ellerini üzerimde gezdirmek yerine başka bir şey.

Geniş göğsü, kollarını kavuşturup başının üzerine çekmeden önce geçici olarak beyaz bir atletin altında gizleniyor. Sonra, ona gerçekten hayran kalmam için bana bir saniye bile vermeden, kemerini çözüyor ve elbise pantolonundan sıyrılıyor, sadece büyük çıkıntısını örten siyah bir külot bırakıyor.

Buzdaki diğer hokey oyuncularını nasıl sallayabildiğini görmek çok kolay ve sanırım önümdeki geniş, kaslı fiziğe bakıp ağzım sulanmaya başlıyor.

Sırıttırıyor, bana belirgin sırtının nefis görüntüsünü vermek için yavaşça dönüyor ve kapıyı açıyor. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, kolayca soyunabilmesi ve kıyafetsizlikten daha da emin olabilmesi çok seksi.

Ne yazık ki benim aynı şeyi yapma yeteneğim onunki kadar güçlü değil ve aceleyle banyoya gidiyorum. Sütyenimi ve külotumu çıkarırken kelebekler mideme hücum ediyor. Narin siyah dantelleri incelerken

Beni en güzel kıyafetlerimi giymeye zorlayan kız kardeşime sessiz bir teşekkür gönderiyorum. Heyecan ve sinirler uzuvlarımda birbirine karışıyor, beni bir şekilde hem sersemletiyor hem de çok korkutuyor.

On ikinci katta Eli'yle birlikte herhangi birinin bizi görebileceği bir jakuziye girecek miyim? Kesinlikle. Bu olasılığı kabul ediyor muyum? Tekrar söylüyorum, evet.

Neden sorun değil? Hiçbir fikrim yok, ama ikimiz de doyana ve bitmek zorunda olduğu için kalbimiz kırılanda kadar heyecan verici rollercoaster'a binmek üzereyim.

Hemen üzerime bir havlu geçirip yatak odasına dönüyorum. Terasa çıktığımda, gece havasının serinliği etrafımda kıvrılıyor ve beni titretiyor. Tenim karıncalanıyor, meme uçlarım sertleşerek tepe noktasına ulaşıyor ve kaslarım sert bantlara dönüşüyor. Kendime, hayatının en büyük orgazmlarının çekirdek anılarını istiyorsan katlanmak zorunda olduğun şeylerden bazıları olduğunu hatırlatıyorum.

"Burası çok daha az soğuk, aşkım." Eli yuvarlak jakuzinin arkasına yaslanmış, kollarını kenarın iki yanına dayamış. Suyun içindeki küçük ışıklar tarafından hafifçe aydınlatılan yüzünün etrafında buhar dönüyor.

Ne zaman bu adamın daha seksi olamayacağını düşünsem, oluyor ve bir noktada, tansiyonumun iş akışını kaldırabileceğine inanmıyorum.

"Öyle mi?" Rahat bir adım zorlayarak havalı bir şekilde soruyorum.

Dudaklarının bir köşesi aşağı doğru çekildi. "Sanırım bu bir fikir meselesi. Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Gözlerimi şakacı bir şekilde deviriyorum.

Dış kısmı koyu meşe ile kaplanmış, yanlardan dikey olarak uzanıyor, ancak iç kısmı modern jet tarzı bir jakuziye benziyor. Siyahtır ve yüzeyin altındaki alçak ışık ılık bir mavidir. Arkasında, sıra sıra

Diğer odaların balkonları tesisin arka tarafında sıralanıyor. Bunların karanlık, ancak birkaçında çiftler kalıyor.

Yine kendimi öyle bir görüş alanına sokuyorum ki, herhangi biri baksa beni görecekti. Bu düşünce kalbimin biraz daha hızlı atmasına, göbeğimin biraz daha sıkılaşmasına ve eğer tamamen dürüst olursam, ıslanmama neden oluyor.

Bana neler oluyor böyle?

Başımı sallayarak, konfor alanımın dışında bir şey yapmayı düşündüğümde her zaman zihnime giren kaçınılmaz şüpheden kendimi kurtarıyorum. Bu gerçekleşiyor ve ki kalın yorganımın altında Cuma programıma geri döndüğümde kendimi bu geceyi milyonlarca kez tekrar ararken bulacağım.

Eli havluyu vücudumdan sıyrıp yakındaki bir sandalyenin üzerine sererken sessizce beni izliyor. Normalde bu kısımda kendimi açıkta kalan etlerimi örtmek ve bir tür alaycılıkla dikkatini dağıtmak isterken bulurum. Ama gözleri her santimetrekareme dikilmişken, elimde olmadan biraz daha dik duruyorum.

Çenesini sıkıyor ve yine tam olarak okuyamadığım bir ifadeyle karşılaşıyorum. Yerçekimi var. Beni yerimde sabitleyen bir ağırlık. Restoran bir şeydi, ama bu geri dönüşü olmayan bir çizgiyi aşıyor. Bu, hiçbir şey elde edemeyeceğimi bile bile sürekli çekime teslim olmaktır.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, kollarım sonunda karnımın etrafında bir yol buluyor.

Eli başını iki yana sallayarak suyu itiyor ve küvetin kenarından uzanıp ellerimden birini tutuyor. "Hâlâ bugünün içindeyken kafanı yarınla meşgul etmene asla izin vermeyeceğim."

Yutkunuyorum, elini elimde tutmayı ne kadar çok sevdiğimden nefret ediyorum. "Ama neden görmezden geliyorsun? Yarın geliyor."

"Ve pek çok insan bunu görmek için uyanmayacak. Bu anı benimle yaşa. Şu anda. On yıldır beklediğimiz anı."

Ama en azından hayatımın tek bir zerresini bile herhangi bir konuda "ya olursa" diye düşünerek geçirmeyeceğim.

Kız kardeşimin sözleri kulağında yüksek sesle çınlıyor. Gelecek hafta onsuz hissedeceğim üzüntüden için , çok daha fazla pişman olacağım.

İçimdeki korkuyu geri atmaya zorlarken ağır bir iç çekiyorum.

Siktir et.

Eğer bu adamla bir gece geçireceksem, bunu yapmak üzereyim.
Hepsi.

Elini destek olarak kullanırken ağzımda yumuşak bir gülümseme beliriyor

içeri tırmanırken. İçine girdiğimde ılık su tüm bedenimi sarıyor, soğuk havaya karşı beni tam bir mutlulukla sarıyor.

Eli elimi bırakıyor ve ikimiz de geri çekilip karşılıklı oturuyoruz, aramızda sadece buhar ve bir avlu kadar su var. "Öyleyse, cesaret hakkında konuşalım."

"Peki ya cesaret?"

Eli sırtlıyor. "Sana dokunamayacağımı , nasıl davranacağımı merak ediyorum- Hedefini tamamla." Kollarını kaldırıp tekrar jakuzinin kenarına yerleştiriyor ve koltuğuna yerleşiyor. "Beni nasıl istersin?"

Sözlerindeki çifte anlam, doğrudan klitorisime karıncalanma arzusu gönderiyor. Bunu kendime neden yaptım ki? Gerçekten tek istediğim onun her yerimde olması, her küçük kıvrımı keşfetmesi ve beni ihtiyaçtan delirtmesi.

Şimdi beklemek zorundayım.

Gözlerim onun duruşunda geziniyor. "Nasılsan ."

Başını sallıyor. "Pekala, ben cesaretimi tamamlamaya çalışırken, sıramı kullanabilir miyim?"

Kaşlarım birbirine çatıldı. Bir hediye atının ağzına bakmayacağım ve eğer mümkünse, cevabımı tüm "dokunmak yok" maddesinde bir boşluk bulmanın bir yolu olarak kullanırsa, hepsi için varım.

Başımı sallayarak ayağa kalkıyorum ve onun iyice gerilmiş kalçalarının arasında durana kadar gereken birkaç adımı atarken aramızdaki buhar akışını izliyorum. "Elbette."

Çevremden, ellerinin plas- tikin kenarlarını kavradığını görüyorum. Sanki bana dokunmamak için mücadele ediyor. Bu beni heyecanlandırıyor, neredeyse başımı döndürüyor. En azından bu sadece benim için zor olmayacak.

"Gerçek ya da-"

"Cesaret." Zerre kadar tereddüt etmeden söylenir.

Eli bir kahkaha atar. "Pekâlâ o zaman. Beş dakika içinde doruğa ulaşman için sana meydan okuyorum, yoksa ben devralırım."

Teşekkürler.

"On." Bir kaşımı kaldırdım. "Sekiz."

"Neden beni acele ettirmeye çalışıyorsun?" O anki dikkat dağınıklığını kullanarak kollarımı boynunun iki yanına koyup dış kenarını kavıyorum. Kalçalarının dış tarafına oturacak kadar kendimi yukarı kaldırıyorum ve amımı tam sikinin üstüne bastırıyorum.

Aramızda sadece iç çamaşırlarımızın ince kumaşı varken, siki hassas merkezime giriyor ve içinden çıkan inilti beni hiçbir şeyin etrafında kenetlemeye yetiyor. "Kendime en iyi şekilde hakim olsam bile seninle bu kadar uzun süre dayanamam."

"Benimle," diye tekrarlıyorum ama sesim o kadar kısık ki beni duyup duymadığından bile emin değilim. Kalçalarım kendiliğinden hareket etmeye başladı, mükemmel bir açıyla dönüyor, böylece nabız gibi atan sinirlerime çarpıyor.

"Evet," diye tıslıyor, omurgasını dikleştirerek. "Benim için hızla çok tehlikeli bir şey haline geliyorsun, aşkım."

"Ne demek istiyorsun?" Nefes alıyorum, hareketlerimi yavaş ve kasıtlı tutuyorum. Sinirlerim gergin, hafif sürtünme gerginliğimi azaltmaya yetiyor. Bir yanımda burada olduğuma, bunu onunla yaptığımı, hem hiç umursamadan yaptığımı inanamıyorum. Ama diğer yanımda Eli'nin tam olarak bunu yaptığını anlıyor - bana odadaki diğer herkesi unutturarak her zaman yaptığı şeyi - ve sonunda faydalarını görüyorum. Bu faydalardan yararlanmaya *devam* etmek istiyorum.

"Tam olarak söylediğim şeyi kastediyorum. Sen, bu lanet vücut..." Sözüünü kesiyor ve sıkı kavrayışından dolayı parmak eklemlerinin beyazlaştığını fark ediyorum. "Ellerimin üzerinde olmadığı her saniye, ağzımın seni tatmak için beklemek zorunda kaldığı her dakika, bu bir işkence Mia."

Dişlerim bakır tadı alana kadar yanağımın içine batıyor. Sözleri libidoma doğrudan bir şoktan başka bir şey değil. "Tamam. Sekiz dakika."

Gözleri bir kez yüzümde gezindikten sonra yaslanıyor ve yüzünü sandalyelerden birinde boşta duran telefonuna doğru çeviriyor. "Hey, Siri. Sekiz dakika için bir zamanlayıcı ayarla."

"Sekiz dakika, geri sayım." Robotik ses bana saatin işlemeye başladığını bildiriyor.

Öne doğru eğilip dudaklarımı hafifçe onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. Altımda geriliyor ama kıpırdamadan duruyor, ağzının yumuşaklığını takdir etmeme izin veriyor. Bunu birçok kez yapmak istemiştim ve şimdi bunun her parçasını hafızama kazımak konusunda kararlıyım.

Dudaklarını ayırıp içeri girmeme izin verene kadar dilim dikişin üzerinde geziniyor. İçeri daldığımda, gırtlaktan gelen bir inilti göğsünü titretiyor ve beni teşvik ediyor. İlk başta çekingen davranıyorum, boş zamanlarımda ağzını keşfediyorum. Ama ikinci geçişimde hareketleniyor, beni öpmeye çalışıyor.

"Uh-uh," diye sırtarak geri çekiliyorum. "Dokunmak yok." Çenesindeki bir sinir nabız gibi atıyor. "Tik tak."

Ukalalık etmek için biraz daha bastırıyorum. Ama siki beni ittiğinde, bir inilti serbest kalıyor, gözlerim zevkin sarsıntısıyla kapanıyor. "Siktir."

homurdanıyor. "Ben de fikirdeyim."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Seks ve doruğa ulaşmak benim için her zaman doğrusal bir yolculuk olmuştur. Oraya ulaştığımdan emin olmak konusunda o kadar endişeliydim ki, yolculuktan hiç zevk almadığımı rahatlıkla söyleyebilirim. Yoldan sapıp hedefime ulaşabileceğim tüm yolları keşfettim.

Şu anda, Eli altımdayken ve vaatlerle dolu bir gecede tek yapmak istediğim acele etmemek. Onunla geçirdiğim her anın tadını çıkarmak, bedenimi patlamadan önce itebildiğim kadar itmek istiyorum. Sonra hepsini tekrar yapmak.

Havada durmakla oturmak arasında gidip geliyorum, kalbim güm güm atana ve klitorisim titreşene kadar kalçalarımı döndürüyorum.

Derin bir inilti gözlerimi açmaya zorluyor ve cinsel olarak hayal kırıklığına uğramış Eli Brooks'un görüntüsüne hiçbir şekilde hazır değildim.

Başı arkaya eğik, gözleri üstündeki veranda örtüsüne dönük. Saçları en az bir kez çekiştirilmiş gibi dağınık. Şakaklarında boncuk boncuk ter, metali kırabileceğinden emin olduğum sıkılı çenesinden aşağı kayıyor.

"Gözlerini benden ayırma Brooks." İşaret ve işaret parmağımla çenesini aşağı çekerek sırtıyorum. "Boşalırken bana bakmanı istiyorum."

"Mia," diye uyarıyor, kolları iki yanında bükülürken sesi ölümcül bir oktav , o sıkı tutuşu gevşemeye başlıyor. Ama dinliyor, kapüşonlu bakışları dönen buharın arasından benimkini buluyor. "Ne dilediğine dikkat et."

Ve aynı şekilde, daha uzun süre gitme ve onu beklemeye zorlama fikri omurgamda yeni bir heyecan yaratıyor, merkezimi en acı verici şekilde sıkıyor.

Umutsuzca ihtiyaç duyduğum rahatlamayı bulmak için çılgınca öğütmek istemekle onu benim kadar ahlaksız görmek arasında sıkışıp kaldım. Serin hava, jakuzinin sıcaklığı, Eli'nin bakışlarının ateşi ve altımda hissettiklerinin birleşimi beni ikincisini seçmeye itiyor.

Daha yakına eğilip göğsümü onunkine sürtüyorum, kollarımı başının arkasında bileklerinden kavuşturuyorum. Elimi saçlarının arasına sokup çekiştiriyorum, bıraktığı keskin nefesi seviyorum. Dudaklarımı kulak memesinde gezdiriyorum, dilimi kabuğunda gezdirmek için duruyorum.

Bu şimdiye kadar yaptığım en şehvetli şeydi ve sinirlerim ve amım birlikte titriyor, baskı ve ihtiyaç kısır bir zirveye çıkıyor.

Bir an için dayanamayacağımı düşünüyorum ama sonra bir alarm sesi havayı yarıyor.

"Zaman doldu, güzel kız." Sırtarak sıcak küveti serbest bırakıyor. "Benim sıram."

Mia de la Cruz benim olacak. Şimdi söylüyorum.

Benimle dalga geçmeye çalışması çok şirindi ama değerli vaktimi boşa harcayacak havada değilim. Tek bir saniye bile.

Ellerim saçlarına dalıyor ve bizi birbirimize çekerek ağızlarımızı acımasız bir öpücükle birleştiriyorum. Ona her şeyi anlatıyorum. Onu ne kadar çok istediğimi -onu her zaman ne kadar çok istediğimi- ve onun artık benim her parçama nasıl sahip olduğunu.

Uzun zaman önce ona karşı hissettiklerimi söylediğimde yalan söylemiyordum ve şimdi bunu kanıtlamak niyetindeyim.

Ağzını bırakarak bir elimi beline, diğerini ensesine koyuyorum. Titreyerek nefes alıyor, gözleri hızla kırpışıyor. Külotumun kumaşından bile amının kasıldığını, kalçalarının yanlarımı sıktığını hissedebiliyorum. "Her yerinin bu kadar tatlı olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Şişmiş dudağını dişlerinin arasından geçiriyor ve bana karşı titriyor. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Sırıtiyorum, gözlerim onun üzerinde geziniyor ve artık aramızda olmasını istemediğim bir engel buluyorum. Son sekiz dakikadır işkence etmekten başka bir işe yaramayan dantelli siyah sütyen. "Bunun gitmesi gerek. Çıkar şunu."

Bakışlarımı üzerindeki tek giysiye doğru takip ederken yutkunuyor. Ne sorduğumu fark ettiğinde, gözleri arkamdaki dolu balkonlara doğru kayıyor.

Çeşitli teraslara dağılmış yaklaşık bir düzine çift var ve bunların sadece yarısı sadece baksalar bizi görebilirler. İşte bu gerçek, görülme - izlenme- *olasılığı* beni tahrik ediyor.

Belki de *ihitiyaç* daha iyi bir kelimedir çünkü hayatımda hiç kimseyi lanet olası kızımı istediğim kadar istemedim. Gözler üzerimizde olsun ya da olmasın.

"Bu seni sinirlendiriyor mu yoksa tahrik mi ediyor?"

Güzel kahverengi gözleri açılıyor ama içlerinden heyecana yakın bir şey geçiyor. Cevap vermeyince elimi boynundan sırtına doğru indirip bir parmağımı sütyeninin kopçasına doluyorum.

Geriye doğru sarsılıyor, elleri omuzlarıma düşüyor, mükemmel dudakları parlak dişlerinin arasında kayboluyor. "Emin değilim."

Küçük bir sırtış dudaklarımın bir kenarını kaldırıyor. "Restoranda nasıl hissettin?"

Dudakları aralanıyor ve dikkatle izlediğim hızlı bir dil hareketinden sonra mırıldanıyor. "Beni tahrik etti. Ama aynı zamanda tamamen giyiniktim."

Bu beni kıkırdatıyor. Restorandaki insanları umursamaması göğsümde aptalca bir umut yaratıyor.

"O zaman açık kalır," diyorum ama elimi çekmeye başladığımda başını sallıyor.

"Hayır." Uzunluğumun üzerine tekrar iniyor, erek- tiyonum boyunca kayıyor. "Çıkar şunu."

Daha az konuş.

Başparmağımla hızlıca bir hareket yaparak arkasını açtım ve sütyeni neredeyse omuzlarından söktüm. Sadece yana fırlatmak istemiştim ama rüzgâr onu tam zamanında yakaladı ve parmaklıkların üzerinden fırlattı.

Bu kadını jakuzide becermek için beklerken ve orgazmdan sadece birkaç geçiş yaparken bile ikimiz de gülüyoruz. Ondaki gelen sesler bal ve benim en sevdiğim şarkıya eşdeğer ve yemin ederim, her gün duymak için çok şey yapardım.

Bir sonraki anda öne doğru eğilip melodiyi ağızımla yakalıyorum. İçimde inliyor, dilimin her geçişinde kalçalarını gıcırdatıyor. İçime kan hücum ediyor, sikim onun içine kayma düşüncesiyle acı verici bir şekilde sertleşiyor.

Ellerim göğüslerinin kabarıklığını buluyor, parmaklarım sıkı meme uçlarını bulana kadar pürüzsüz deride kayıyor. Birini koparıyorum, hızla bir iniltiye dönüşen bir tıslama kazanıyorum.

Mia dudaklarımdan ayrılırken tırnakları sırtıma batıyor, bana daha sert vururken nefesi kesik kesik geliyor.

"İşte bu kadar. Durma," diye teşvik ediyorum onu, kalçalarının her iki yanını kavıyor ve hareketlerini yönlendiriyorum. "Çok iyi yapıyorsun."

Sarsılmaya başladığı anda altımızdan sesler yankılanıyor.

Mia'nın gözleri büyüyor, kalçaları kıpırdamadan inlemesi boğazına yapışıyor. Sesler yükseldiğinde -teraslarına geçtiklerinde daha da netleşiyor- tekrar gıcırdatmaya başlıyor, ama bu sefer çok daha hızlı. Elleri arkamdaki jakuzi kenarını kavıyor ve başı geriye düşerek çıplak vücudunu hayranlıkla seyretmem için poz veriyor.

Işığın maviyle aydınlattığı buhar, kıvrımlarının etrafında kıvrılıyor ve daha sonra dilimle izini süreceğim bir yolu aydınlatıyor.

Öne doğru eğilerek göğüslerinden birinin üst kısmını ağızıma alıyorum ve yumuşak etini ısııyorum. "Bana bak. Benim için tekrar parçalandığında kız arkadaşımın yüzünü görmek istiyorum."

"Eli." Bana daha sıkı sarılırken ağızından küçük bir zevk çılgılığı dökülüyor ve sırtımdan aşağı keskin acı dalgaları gönderiyor. "Yapamam- Ben-"

"Bırak ben alayım, Mia." Başımı sallıyorum, onu bana doğru daha sert itiyorum, sistemimdeki tüm gücü kullanarak onu uçurumun kenarına getirmiyorum. Vücudu titreyerek ve sıkılaşıarak belli belirsiz tırmanmaya başlıyor.

Sesler tam altımızda değişiyor, belli belirsiz hava durumu konuşmaları bulundukları yerden net bir şekilde anlaşılıyor. Bir fikir kıvılcımlanıyor ve Mia'nın yanlarını kavırıyorum. "Bana güveniyor musun?"

"Evet," diye tereddüt etmiyor.

Hızlı bir hareketle onu üzerimden kaldırdım ve jakuzinin diğer tarafına, parmaklıkların hemen yanına kaydurdım. Dizleri oturaklara çarpıyor, kıcını yukarı kaldırıyor, şimdi dantelle kaplı amcığını yalayan suyun hemen dışında.

"," diye homurdanıyorum, kıcının kıvrımlarına hayranlıkla bakarken aletim özetimin esnekliğini test ediyor.

Nasırlı elimi pürüzsüz teninde gezdiriyorum, parmaklarını siyah demirin üzerinde gezdirmek için öne doğru eğilerek eriyişine bayılıyorum.

Kalçalarının her iki yanındaki dantellerden bir parmak geçirerek duraklıyorum. "Alabilir miyim?"

"*Lütfen*," diye nefes alıyor.

Sırıtıyorum ve kumaşı yavaşça aşağı doğru yuvarlamaya başlıyorum. Zaten sınırda, sinirleri gergin, beklenti ve ihtiyaç onu kıvrandırıyor ve titretiyor. Sonunda onun güzel amını ortaya çıkardığımda, ağzım fiziksel olarak onun tadına bakmak için ağrıyor. Dilimi klitorisinden kıcına kadar gezdirmek ve onun her bir parçasını yemek için.

Ama sonra inliyor, eklemleri yer değiştirirken bembeyaz oluyor. "*Eli*."

"Üzgünüm, aşkım. Sadece manzarayı seyrediyordum."

Kahverengi gözleri omzunun üzerinden ateş saçarak beni kıkırdatıyor. Bir elimi yumuşak sırtından yukarı kaydırıyorum ve onu sabit tutmak için bastırıyorum, diğer elim ise girişinde duruyor.

Parmaklarım yarığını okşuyor, aşağı yukarı gidip geliyor, titreyene kadar şişmiş klitorisinin etrafında dönüyor. İnlemeleri konuşmaların arasında duyulacak kadar artıyor, insanların onu duyabileceğini bilmek artık onu geri tutmuyor.

Miyavlarırken kalçaları hareket etmeye başlıyor, beni içine almak için kıvranıyor. Onun çaresizliği şu anda dünyada en sevdiğim şey. Sadece benim için yapılmış bir melodi.

"Yaramaz kız," diye inledim, sonunda parmaklarımı ıslak amının içine sokarak rahatlamasına izin verdim.

Kendini susturmak için pazusunun etini ısırmadan önce, bu davetsiz misafir karşısında hem şaşırmış hem de rahatlamış bir halde haykırıyor.

Parmaklarımla onu tekrar becerirken kıkırdamama engel olamıyorum, göğüslerindeki hassas tepe noktalarıyla oynamak için uzanıyorum. Amcığı etrafımda sıkışıyor, orgazmı o kadar yakın ki, parçalanmaktan sadece birkaç geçiş uzakta olduğunu biliyorum.

Sesler kesildi. Ya ayrıldıkları için ya da yukarıdan gelen sesleri yerleştirmek istedikleri için.

Öne eğilip kulağının kabuğunu ısıyorum. "Onlar için gel, Mia. Kendinizi ne kadar iyi hissettiğinizi bilmelerini sağlayın."

Emir üzerine, Mia'nın orgazmı onu kesip geçerken başı öne düşüyor. Sessiz çılgılığı zonklayan aletim için hem işkence hem de rahatlama oldu.

Titreme dalgaları onun üzerinde dalgalanıyor ve yine de bir şekilde kendimi aynı şeyi yapmaktan alıkoymayı başarıyorum, onun görüntüsü beni yapmaya yetiyor.

Onu böyle görmekten asla bıkmayacağım ve yakında bıkmak zorunda kalacağım gerçeği beni çok sinirlendiriyor.

Yere yığılmadan önce içinden bir ürperti daha geçiyor. Kollarımı ona doluyorum ve olduğumuz yere geri dönüyoruz, yüzü boynumun kıvrımını buluyor. kadar yumuşak ve saf bir hareketle boynuma sokuluyor ki elimde olmadan bir elimi saçlarında gezdiriyorum ve kendine geldiğinde omurgasını okşuyorum.

Onu kollarımda böyle hissetmek, bana teslim olması ve güvenmesi, içimde bir şeylerin yerine oturmasını sağlıyor. Bunun farkına varmamı sağlıyor

mmkn olabilir. Bazı değişikliklerin olması gerekecek, bazı de. Ama ben onu istiyorum. Ona ihtiyaım var.

Aynı hatayı ikinci kez yapmayı reddediyorum ve bu geceden sonra geręeęi inkar etmek değil.

Bu kadın benim.

Ve bunu bilmesinin zamanı geldi.

"Boku yedim, Eleni. Tamamen tamamen mahvoldum."

Şu anda üzerimde son derece yumuşak bir bornoz var, devasa yatakta bağdaş kurmuş oturuyorum ve rastgele gül yapraklarıyla oynuyorum. Koyu renk, beyaz yatak takımından o kadar keskin bir fark ki, bir şekilde içime işlemiş olan korkuyu hafifletmeye yardımcı oluyor.

Kurulanıp içeri girdiğimizde, en yakın suratta becerilmekten başka bir şey istemediğim halde Eli duş almakta ısrar etti. Bunu yapmanın pH'ımı bozabileceğini iddia etti, bu yüzden onu bunun için suçlayamam.

O şu anda kendininkini alıyor, ben ise benimkinden sonra kız kardeşimden gelen bir düzine cevapsız arama ve mesaj olduğunu fark ettim. Ona karda kaldığımı söylemeyi unutmuşum.

"Seni iyice becerdiğini mi söylüyorsun, yoksa..." Sözüünü kesiyor, sesindeki mizah açıkça belli oluyor.

Burnumun kenarını sıkıp bir iç çekiyorum. "Henüz değil. Ama döndüğünde, normal hayatıma nasıl geri döneceğim?"

Gülüyor. "Yapmıyorsun. Onun aletinin bir kalıbını alıyorsun ve haftalık planlanmış O'lar için kullanıyorsun."

"Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum." Kıkırdıyor. "Neden onunla duş almadın?"

Beni göremese de omuzlarımı silkiyorum. "Biri odamızı aradı ve o da gitti. Bir şeyle ilgilenirken bana önden gitmemi söyledi."

"Bu, neden *sizinle* birlikte gelmediğini açıklıyor ama sorumu yanıtlamıyor."

Çünkü her ne kadar ablam gibi iddialı bir girişimci olmaya çalışsam da, bu her zaman işe yaramıyor. Hatta hiç yansımıyor. Bu geceye kadar. Son birkaç saat içinde, tüm küçük durum ilişkilerimde yaptığımdan daha fazlasını yaptım ve söyledim.

Bu gerçek beni umutlandırıyor. Daha önce yapmayı hiç hayal etmediğim şeyleri denemek istiyorum. Ama sadece onun için.

O gece lokantada ne yemem gerektiğini söylemek gibi.

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Varlığından bile haberdar olmadığım iki yanım çekişiyor. hayattan memnunum. Rahat. Sıkıcı. Bu gece, Eli ile yollarımız ayrıldıktan sonra uzun zamandır unuttuğum bir fitili ateşliyor. Ama belki... belki deneyebilirim. Onun için risk almak iş gibi değil, eğlenceli bir şey gibi gelecektir. Heyecan duyacağı bir şey.

Sanki ikizim düşüncelerimi duyuyormuş gibi boğazını temizliyor. "Em, dinle. Bir erkek için kendini değiştirmeni asla onaylamam ya da teşvik etmem. Ama eğer kendin hakkında doğal olarak bir şeyler öğreniyor ve bunlardan keyif alıyorsan... belki de bu *onun için* değil, kendin için bir değişikliktir. Ve ben cinsel özgürlüğü tamamen destekliyorum."

Bu da acı bir kahkaha attırıyor. "Benim gibi biri için kamusal alanda cinsel eylemde bulunmak sadece ironik olmakla kalmıyor, aynı zamanda yasadışı. Bunu sınıflandırabileceğinden emin değilim-"

"Bunu teşhirciliğin hafif versiyonu olarak düşünün. Yakalanma ya da izlenme fikri ama aslında bunun gerçekleşmemesi. Aslında delicesine ateşli."

Gözlerim açıldı. "Bu bir şey mi?"

"Evet." Esniyor, belli ki olası cinsel keşfimden etkilenmemiş. "Senin de hoşuna gitmesi mantıklı. Doğrudan açıkta değil, gölgeler içinde. Eğer düşünürsen, senin ve Eli'nin özelliklerinin oldukça iyi bir karışımı."

Sözlerini yutuyorum, zihnimde dönüp duran diğer düşüncelerle birlikte sindirmek için kendimi zorluyorum. Olasılık.

"Oh, hey, bakın televizyonda kim var. Otuz iki numaralı kanalı aç."

Kız kardeşimin sesi beni kendi yarattığım tavşan deliğinden çıkarıyor. Komodine bakıyorum ve uzaktan kumandayı kapıyorum, tele vizyonu hayata geçiriyorum ve beni otuz ikiye götürmek için düğmelere tıklıyorum.

Ekran Eli'nin gri gözleriyle doluyor ve nefesim kesiliyor. Etrafında ağır yastıklı adamların kaydığı buzda cesurca kayan bir kadın onunla röportaj yapıyor.

Yüzünde hemen herkesi kendine çeken karizmatik bir gülümseme var ve saçları ıslak, başının ön kısmına dökülüyor. Göğsüm gurur ve hayranlıkla kabarıyor.

Onu izlemekten ve tezahürat yapmaktan zaman keyif aldım. Başka bir oyuncuya çarptığında ya da bir kavgadan sonra sinirlenip ceza sahasında oturmak zorunda kaldığında yüzümü buruşturmayı asla ihmal etmedim. Bundan sonra onu izlemek daha zor olacak. Onu iki kez elime geçirdiğimi ve parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdiğimi bilmek.

O zaman yapma.

Bu düşünceyle dişlerim alt dudağıma batıyor. Elbette ona nasıl hissettiğimi, ne istediğimi söyleyebilirim. Ama bu onun da aynı şeyi istediği anlamına gelmez.

Tam o sırada röportajı yapan kişi gülüyor ve onun imza hareketini yapmasının sorun olup olmadığını soruyor. İlk başta kafam karıştı çünkü onu yıllardır izliyorum ve hiç böyle bir *hareketini* görmedim.

Eli kibarca gülümsüyor ama gülümsemesinin gözlerine ulaşmamasından bunu istemediği anlaşılıyor. "Evet, tabii."

İşaret parmağını kaldırıyor ve hafifçe ona doğru itiyor, yukarı kaldırıyor. Eli'nin eldiven giymemiş elinin bu harekete karşılık vererek parmağının ucunu onunkine değdirmesini izlerken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Sanırım bunu hep eldivenin büyük kısmıyla yaptığını gördüğüm için hiç fark etmedim, ikiyle ikiyi bir araya getirmedim.

"Seni sonra ararım, Eleni."

"Ya da yapma," diye şaka yapıyor. "Git o adamı doğru yürüyemeyene kadar becer."

Televizyonu kapatıyorum ve banyodaki su kesildiği anda telefonu kapatıyoruz. Dışarı çıkmasını beklerken karnım sıkışıyor ve neyse ki uzun süre beklemek zorunda kalmıyorum.

Eli eşikte beliriyor, aynı tatil cübbesi bedenini örtüyor. Saçlarına yapışan su damlacıkları elimi garip bir şekilde gıdıklıyor ve onu geri itme ihtiyacı duyuyorum.

"Beni özledin mi?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı ve gülümsemekten kendimi alamadım. "Elbette, Bay Bueller."

Mesafeyi kapatmak için geniş adımlar atmadan önce referansıma gülümsüyor. Ama yatağa gelmek yerine, yatağa en yakın kazana doğru gidiyor. Parmakları perdenin kenarına dolanıyor. "Açık mı kapalı mı?"

Klitorisim söylenmemiş sözle zonkluyor ve bu sefer cevabımı düşünmek zorunda bile kalmıyorum. "Aç."

Çarpık bir gülümseme dudaklarının bir tarafını kıvrıyor.

"Nasıl ." "Sıranın kimde olduğunu hatırlamıyorum ama ben gitmek istiyorum."

Bana doğru gelirken başını hafifçe eğiyor. Eğilmeden önce yatağın kenarında duruyor, bacaklarımı nazikçe açıyor ve onunla buluşmam için beni sonuna kadar sürüklüyor.

Baş döndürücü bir kahkaha beni terk ediyor, kelebekler bir kez daha uçuşuyor. "Şuna ne dersin?" diye başlıyor, bornozumun iki ipini kavırıyor ve yavaşça birbirinden ayırıyor. "Ben seni dilimle becerirken sen de bana istediğin tüm soruları sor."

Tabii ki, Mia alt dudağını ağzının içinde emiyor, ısıyor aşağı bir şey üzerinde I olmalı. Bu hareket zaten sertleşmekte olan sikimin seğirmesine neden oluyor.

Bornozunu açmayı bitiriyorum, kalın örtüyü her seferinde bir tarafından yavaşça sıyrıyorum.

Dışarıdan gelen gölgeler olmadan, Mia'yı bu kadar lezzetli yapan her şeyi engelsiz bir şekilde görebiliyorum. Isırığının hafif rengini hâlâ taşıyan mükemmel göğüslerinden, yumuşak kalçalarının arasına saklanmış ıslak amcığına kadar.

Açık kahverengi teni yakındaki lamba tarafından hafifçe aydınlatılıyor ve kıvrımlarını nabzımı hızlandıracak şekilde vurguluyor.

Cevabını beklerken dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerim etini yoğuruyor. "Ne diyorsun aşkım?"

"Evet. Tanrım, evet."

"İşte yine başladın." Sırıtarak dizlerini ayırıyorum. "Burada olmayan birine yalvarıyorsun. Hadi bunu düzeltelim."

Beklemeden ağzımı amının üzerine kapatıp klitorisini ağzıma alıyorum. İçgüdüsel olarak bacaklarını kapatmaya çalışıyor ama ben onları tekrar açmaya zorluyorum.

Ona tapınmak istediğim tüm yollar için kısıtlanmayı reddediyorum.

Dilimi yarığından geçiriyorum, sesim hafifçe boğuklaşıyor. "Sorularınızı sorun."

Başını yastığa bırakırken dudaklarından bir inilti dökülüyor. Bu sestten asla bıkmayacağım. Bana bu sesi vermesini *sağlamaktan* asla bıkmayacağım.

"Tamam," diye nefes alıyor, göğsü şimdi çok daha hızlı inip kalkıyor. "Buzun üzerinde parmakla dokunma şeyimizi yapıyor musun?"

Soru beni şaşırttı, neredeyse durgun yalayışımı durdurmama neden olacaktı. Televizyonda, tam olarak ne yaptığımı söylemek her zaman zor olmuştur, ama sanırım restoranda daha açıktı.

Kalçalarından birini serbest bırakıyorum ve ıslak dudaklarını ayırana kadar elimi teninde gezdiriyorum. Klitorisi zaten çok dolgun. Çok muhtaç. Ona hafif bir öpücük konduruyorum, altımda seğirmesine, keskin bir hava çekişine bayılıyorum.

"Evet, Mia," diye
cevaplıyorum. "İstiyorum."

"Neden?"

"Çünkü doğru hissettiriyor. Bana seni ve cevabım doğru olduğunda ne kadar hatırlatıyor. Bana kendimi... iyi hissettirdin."

Amına döndüğümde bir inilti çıkarıyor ya da belki de sonunda ona karşı zaman ne kadar ciddi olduğumu anladığı için kıvranıyor. Bacaklarını kapatmaya çalışmayacağından emin olduktan sonra diğer uyluğunu bırakıyorum ve iki parmağımı içine sokuyorum.

"Eli."

"Hmm. İşte benim kızım. Şimdi anladın." Saldırıma devam ediyorum, yalıyorum ve büküyorum, öpüyorum ve kıvrıyorum. "Tadının ne kadar güzel olduğunu biliyor musun? Bunu her gün yapabilirim."

İnlemeleri artık serbestçe akıyor, doruk noktası yaklaşıyor. "Yapmalısın."

Kıkırdıyorum. "Söyle, ben de ."

Şakacı bir oflama dışında bir an sessiz kaldı, sadece sert nefes alışının sesi ve içinden süzülürken amının kayganlığı havayı dolduruyordu.

Yamalı çatlaklarımdan ürkütücü bir şekilde şüpheyeye yakın bir şey sızıyor. Yalan söylemek ve ona baskı yapmak istemediğimi söylemek için ağzımı açtığımda, kalçalarını kaldırarak amını ağzıma bastırıyor.

"Bana bir sır söyle, Eli. Bilmemi istediğin bir şey." Sesi bir fısıltının biraz üzerinde ve içindeki niyet çok açık. İçinde bir parça kırılma var ve bunun bariz olanın etrafında dolaşmayı bıraktığımız an olmasını umarak ona tutunuyorum.

Kalkarken işi parmaklarıma bırakıyorum, bana karşı kıvranmasını sağlamak için daha sert itiyorum. "Biz duşa girmeden önce lobiden aradılar. Fırtınanın insanların ayrılmasına izin verecek kadar geçtiğini söylediler ve bana haber vermek istediler. Onlara bu gece ayrılmayacağımızı söyledim. Belki yarın bile."

İtiraf edebileceğim onca şey arasından -Bunu seçtim. Neden seçtin? Belki de beni çoktan bencil bir hıyar yaptığını ve bu sefer onu o kadar kolay bırakmayacağıma karar verdiğini görsün diye. Ya da belki de hayattaki en büyük pişmanlığımın onun için daha önce mücadele etmemek olduğunu söylemekten biraz daha az ileri gitmekti. Her iki durumda da mesajı alması önemli.

"Ne-" Parmaklarımı kıvrıp, onu titreten bir noktaya vurduğumda sözünü kesti.

"Seni istiyorum Mia," diye açıklıyorum. "Ve sadece bu gece değil."

Amcığı parmaklarımın etrafında çırpınıyor, ağzımı bana en çok ihtiyaç duyduğu yere geri götürmemi istiyor. Ama bekliyorum, son bir şey söylemek istiyorum. "Sırrım -gerçeğim, Mia- senin bana ait olduğun. Her yönden. Her zaman da öyle olacak."

Bununla birlikte klitorisini buluyorum, dişlerimi patlamayı ateşleyecek kadar sıkmadan önce ağzıma alıyorum.

Orgazmı ona çarpıyor ve kaslarını sıkıca kavıyor. Kalçaları başımın etrafını sararak beni yerimde sabitlerken, parmakları saçlarımda dolanıyor ve beni tam da ihtiyaç duyduğu yerde tutuyor.

Ve durmuyorum. Onu tükenene, nefesi kesilene ve ağzım doruk noktasına bulanıncaya kadar beceriyorum.

Mia'nın zevk çığlıkları çınlıyor, aşırı uyarılma onun altımda sarsılmasına neden oluyor. Ancak o zaman nihayet rahatlıyorum, parmaklarımı ve ağzımı çekiyorum.

Hassas iç uyluğu boyunca yumuşak öpücükler konduruyorum, övgülerimi fısıldıyorum. "Çok iyi hissediyorsun, aşkım. Seni sarılmış hissetmek için sabırsızlanıyorum"

sikimin etrafında."

İnliyor, başı yana düşüyor ve doymuş, donuk gözlerle bana bakıyor. "O zaman bekleme."

Sırıtiyorum, dirseklerimi bacaklarının dışına dayamak için kaldırıyorum. Başparmağımı dudağımın altına götürüp başımı eğiyorum. "Soracak başka bir şeyin yok mu? İtirafım hakkında söyleyecek bir şeyin?"

Mia'nın başı hafifçe sallanıyor. "Hayır."

"Sana son bir soru sorabilir miyim?" Cüzdanımdan prezervatifi çıkararak onun yanındaki pantolonuma uzanıyorum.

"Tabii ki."

Ayağa kalkmadan önce lastiği boyumdan aşağı yuvarlıyorum, kendimi onun girişine hizalıyorum. "Senden bize bir şans vermeni istesem verir miydin?"

Gülümsüyor, kahverengi gözleri ondan önce söylüyor. "Evet."

Bu tek kelime kan dolaşıma zehir gibi enjekte oluyor, düşüncelerimi bozuyor ve beni imkânsızın artık ulaşılamaz inandırıyor.

İşte benim kızım.

Kendimi daha fazla tutamayarak ona çarpıyorum.

Eli'nin beni ikiye b6leceğini anladığımda, b6lmüştü bile. Aleti beni sonuna kadar dolduruyor, rahat edemeyeceğim kadar geriyor.

Ellerim kalçalarına gidiyor, o yavaşça çekilirken tutunuyorum. Acının lezzetli ipucu saf mutluluğa dönüşür.

Tekrar içeri girip bir şekilde daha da derine iterken ateşli bakışları beni yerimde sabitliyor. Gözlerim geri yuvarlanıyor, zevk midemde aşağıya doğru kıvrılıyor, sonra dışarıya doğru genişliyor, uzuvlarıma doğru açılıyor.

İyi hissedeceğini biliyordum. Ondan sonraki her erkeği mahvedeceğini. Ama bu?

Son orgazmımdan kalan coşku yüzünden ayak parmaklarım çoktan kıvrılmıştı ama bana sorduğu şey vücudumu tırmanışı tekrarlamaya hazır hale getirdi.

Bize bir şans vermek istiyor. Ondan sonra kimse olmasın diye.

İlk başta, bu geceyi güneş ve ayın aynı hizaya gelerek bir tutulma yaratmak için aynı alanı işgal etmeleri olarak tanımlardım. Sadece dünyanın belirli bölgelerinde ve sadece doğru açıda gerçekleşen nadir bir olay.

Bunun sürmesini beklemek imkansız olurdu. Gerçekçi değil.

Ama Eli'nin çekim alanında ne kadar çok zaman geçirirsem, bizim hakkımızda o kadar yanlış düşündüğümü fark ediyorum. Her sabah, güneş gökyüzünün yarısına gelmiş olsa bile ayın nasıl hala görülebildiğini.

Bu işe yarayabilirdi - biz işe yarayabilirdik - çünkü eksiksiz varlıklar olarak bile, birbirimiz için yapılmış bir yapbozdan daha iyi uyuyoruz. Parçaları sıkıştırmak ya da kartonun hafif direncini aşmaya çalışmak yok. Biz sadece... uyuyoruz. Pürüzsüz ve mükemmel.

"Kahretsin Mia," diye inliyor Eli sıkılmış dişlerinin arasından ve bu ses doğrudan içime işleyerek beni ürpertiyor. "Bu benim için yapılmış."

Her iki kolunu da bacaklarımın altından geçiriyor ve beni yatağın en ucuna çekiyor. Kalçalarımı hafifçe yukarı kaldırarak, farklı bir noktaya vurmasını sağlayacak şekilde bana açı veriyor. Şehvet ve hafif acının keskin bir kombinasyonunu uzuvlarımdan aşağı sektiren bir tane.

"Bornoğunu çıkar, güzel kız," diye emrediyor ve ses tonu tartışmaya yer olmadığını ima ediyor, zaten ben de tartışmazdım.

Hemen kollarımdan çıkarıp yanıma atıyorum. Eli bir şeye karar verip kravattı ilmeklerinden çekmeden önce bir süre ona bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama kravattı boynuna atıyor, sikini içimden çekip çıkarıyor, sonra tekrar sokuyor.

Sinirlerim bu hisle şarkı söylüyor, kalçalarının her sarsılışında daha da alçalan bir ateş yanıyor. Daha önce hiç sadece penetrasyonla boşalmamıştım ama onun hareket etme şekliyle libidom bu ihtimalden dolayı uğulduyor.

Eli öne doğru eğilmeden önce bacaklarımı beline doluyor, nasırlı ellerini tenimde gezdiriyor ve bu sırada bir yol açıyor. Kalçalarımı ona daha sıkı sarıyorum, ihtiyacın beni kıpırdatmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"Çok iyi hissediyorsun, Eli."

"Daha iyi hissediyorsun." Sırıttıyor, minnettar bir itme hareketi yapıyor. "Sanki benimmişsin gibi."

Bu kelime ağzından dökülürken amım titriyor. Benimkini.

Onun.

Sikeyim.

Parmaklarından biri köprücük kemiğimde oynuyor, boynuma ulaşana kadar hafifçe geziniyor. Diğer eli göğsümün altında gezinmeyi bırakıyor. Hassas etimi avuçluyor ve başparmağını meme ucumun üzerinde gezdiriyor.

Sertleşerek zirveye ulaşıyor ve içimde küçük ürperti dalgaları yayılıyor. Bana karşı aşırı nazik davranıyor, yavaş hareket ediyor ve sadece zar zor dokunuşlar yapıyor. Çok tatlı ama sınırdan bir işkence. Onun her şeyine ihtiyacım var, sınırsız ve ham.

Bir elimi yukarı kaldırıyorum, parmaklarımı onun içinden geçiriyorum ve göğsümü daha sert sıkıyorum. Ben bir nefes çekerken dudaklarından bir inilti dökülüyor ve ellerimizi hareket ettirerek aynı hareketi diğer tarafta da tekrarlıyoruz.

"Ben oyuncak bebek değilim Brooks. Kendini tutman için çok uzun zamandır bekliyoruz."

Alçak sesle kıkırdıyor. "İlk seferimizde seni korkutmamayı tercih ederim."

"Beni korkutuyor musun?" Parmaklarını meme ucumun iki yanında gezdiriyorum, sonra sıkıca kapatıyorum, zevkin keskin dikeninden ve burun deliğinin genişlemesinden zevk alıyorum. "Beni ne kadar çok istediğini göster bana."

Gözleri parlıyor ve o anda milyonlarca sahnenin gerçekleştiğini görüyorum.

Mutfak tezgâhında, duşta, kanepede ve balkonda gördüğümüz görüntüler zihnimi işgal ediyor. İçim başlama ve ancak zar zor nefes alabildiğimizde durma arzusuyla ağrıyor. Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi daha çok istiyorum. O heyecandan daha fazlasını.

"Beni oraya götür." Yatağın yanındaki pencereyi gösteriyorum, kalbim göğsümde daha sert çarpıyor. "Beni buna karşı becermeni istiyorum."

"Orada mı? Emin misin?" Şaşkınlık ve merak karışımı bir soru.

Alt dudağımı çiğneyerek yavaşça başımı sallıyorum.

"Olumlu." "Nasıl isterseniz."

Bir saniye sonra Eli iki elimi de aşağı çekerek bileklerimden belimin önünde . Boynundaki bornoz bağını çekip ellerimi bağlamak için kullanıyor ve işi bittiğinde onları hiç hareket ettiremeyeceğim kadar sıkı bir şekilde birbirine sabitliyor.

"Ama önce," diye homurdanarak sikini içimden çıkardı. "On yıl önceki lokanta hakkında konuşmak istiyorum."

Kaşlarım çatıldı. Kafamın karışmasını istiyorum ama onun kaybından dolayı içim sızlıyor, onu tekrar içimde hissetme arzusu odaklanamayacak kadar güçlü.

Havada keskin bir patlama sesi çınlıyor ve ben haykırıyorum, zonklayan klitorisimden yabancı bir acı kıvılcımlanıyor. "Sen az önce-"

Eli başını sallar. "Söyledim. Sen oyuncak bebek değilsin, unuttun mu?"

Aletini kavırıyor ve bu sefer daha büyük bir güçle amcığma tekrar vuruyor. İleriye doğru sarsılıyorum, ezici his uzuvlarıma şok dalgaları gönderiyor. Acı ilk başta keskin, ama bitmek bilmeyen kaşıntıyı yeniden hafifletiyor. O kadar ki, tekrar olmasını istiyorum, sadece daha hızlı. *Daha sert.*

Eli başını iki yana sallayıp *çıtlatıyor* ve kelepçelerimi kapıp başımın üzerinden çekiyor. "O lokantadan çıkıp gitmeme izin verdiğinde nasıl hissettiğimi biliyor musun? Sana asla sahip olamayacağımı düşündüğümde?"

Boğazımda bir düğüm oluşuyor. Benim için nasıl bir his olduğunu biliyorum. Pişmanlığın ne kadar kutsal ve ağır olduğunu. "Hayır."

Bir tokat daha. Bu daha da iyi hissettiriyor.

"O zamanlar seni düşünmek için kaç kez elimi becermek zorunda kaldığımı biliyor musun?"

Onun itirafı içimde aynı şeyi yapan kızı çağırıyor. Dudaklarında onun adı varken yastığına doğru çığlık atan kızı.

Başımı salladım. "Hayır."

Bir tane daha. Şimdi sinirlerim geriliyor.

"Sana tam orada göstermek istedim. Seni o masanın üzerine yatırıp kendimi sana damgalamak istedim ki sonunda anlayabilesin. Sonunda beni görecektin."

İnce göz kırpmalar, çarpık gülümsemeler ve fırçalanmış eller anılarımı dolduruyor. Matematik problemleri arasındaki tüm kahkahalar, okuldaki tüm ıvır zıvırlar

Salon.

Eli bağlarımı sarsıyor. "Kalk."

Beni kaldırıyor, bedenimi onunkinden bir santim uzakta tutuyor. Bulutlu gri gözleri öfkeli fırtınalara dönüştü, zapt ettiği ateş şimdi beni tüketmek için özgür.

Beklenti kan dolaşımımı , bir sonraki adımın vaadi ve korkusu hayal gücümde acımasızca lezzetli şeyler yapıyor.

Eli beni pencereye doğru götürüyor. Önce sırtımı cama sanıyorum ama son anda beni çeviriyor ve çıplak bedenimi soğuk cama bastırıyor.

Kollarımı başımın üzerine doğru çekerken tüylerim diken diken oluyor. Dışarıda kar yeniden başladı, görüş alanımın çoğunu kapatıyor ama diğer odaların yumuşak ısıltısını hâlâ seçebiliyorum.

Acaba diğer konuklar bizi görebiliyor mu? Vücudumu, çıplak ve ahlaksız, onun sıkı tutuşu altında kıvrılırken ve kıvrılırken görebiliyorlar mı?

Kimsenin odasını göremediğimi düşünürsek, bizimki için de aynı şeyin söylenebileceğini biliyorum. Ama bu *olasılık* kaynatıyor.

Çevremde ona bakmak için dönüyorum, yere bırakmadan önce bir eliyle bornozunu çıkarmasını izliyorum. Sonra kalçalarımın bir tarafını tutuyor ve kıcımlı geriye doğru çekerek beni sırtımı eğmeye zorluyor.

"Bu manzarayı gören biri ne kadar şanslı olabilir ki?" Sikinin başını sırlıslıklam olmuş yarığımın sürtüyor ve gözlerim geri dönüyor.

"Ne kadar muhteşem olduğunu görmek için. Islak ve sikimin seni doldurması için can atıyorsun." Kavraması, geri itmeme izin verecek kadar gevşiyor, başını almak için mükemmel bir açıyla sikiyle buluşuyor.

İniltilerime rağmen giriş yerimden uzaklaşırken kısık bir kahkaha atıyor. Arzu tüm sinirlerimi kaplıyor ve midemde umutsuz bir sızı kabarıyor.

"Seni görmelerini istiyorsun, değil mi aşkım? Her santimimi aldığını görmelerini istiyorsun, değil mi?" Amcığıma doğru ilerliyor, sürekli hareketlerimin onu içeri sokmasına izin vermemeye özen gösteriyor.

"Beni bunun için on yıl beklettin Mia. On lanet yıl."

"Biliyorum." Sesim sadece bir inilti, bana doğru itmeye devam ederken kısa zevk sarsıntıları altında kayboldu.

"Seni istediğimi biliyordun."

"Bilmiyordum, emin değildim."

Bir kahkaha daha, ama bu seferki çok daha tehditkâr. "Seni ne kadar çok istediğimi biliyorsun. Yalvardım bile."

Eli kafayı içeri bastırıyor ve ben daha fazlasını isteyerek tekrar geri çekiliyorum.

"Benim açgözlü kızım. Bu iş böyle yürümeyecek." Aletini geri çekti ve beni etrafında döndürdü, eli hala sıkıca üzerimdeydi, kısıtlamalarımı tutuyordu. "Yalvarma sırası sende."

Hemen teslim olurken nefesim titriyor. Bekleyen tek kişi o değildi. Pişmanlıkları olan tek kişi. Eli ile birlikte olmak birçok şey ifade edecek ama bir daha asla keşkelerle yaşamayacağım.

"Lütfen, Eli."

Bir kaş kalkıyor. "Lütfen, ne, aşkım?"

Kavrayışını ayarlıyorum, baskının bir kısmını hafifletmek için uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum. "Lütfen sık beni. Buna ihtiyacım var." Duraklıyorum, ona bir gerçeği daha söylerken sertçe yutkunuyorum. "Sana ihtiyacım var."

Sırıttırıyor, gözlerinin üzerinden yumuşak bir şey geçiyor. "Ben *her zaman* sana ihtiyacım vardı."

İçimi yapışkan bir madde gibi hissettiren sözlere cevap veremedi beni kaldırıyor, sırtımı cama dayıyor, bacaklarımı beline doluyor ve kollarımı boynuna doluyor.

"Bu acıtacak," diye fısıldıyor kulak mememi ısırarak. "Ve sen buna katlanacaksın."

Nefesimi içime çektiğimde, kalçalarımı morartıcı bir şekilde kavıyor ve beni pencereden yukarı çıkaran bir noktaya vurarak içeri itiyor.

Yalan söylemiyordu. Yeni pozisyon beni tamamen savunmasız ve onun merhametine bırakıyor, beni hiç olmadığım kadar geniş açıyor.

Nasıl acıtıyor ama bu kadar iyi hissettiriyor, asla bilemeyeceğim, ama birkaç kez kaldırıp geri indirdikten sonra ritmi yakaladım, omuzlarını her itişini karşılamak için kaldıraç olarak kullanıyorum.

Pencereye karşı birbirimizi beceriyoruz, ikimizin de iniltileri ve ağır nefesleri havayı dolduruyor. Birbirimizle tamamen uyum içindeyiz, birbirimize bağlandığımız her saniye, sadece bizim de hareketlerini bildiğimiz karmaşık bir dans gibi hissediyoruz.

"İşte benim kızım. Tam orada," diye inliyor, öne doğru eğiliyor ve çenemi ısırtıyor. Sonra boynumu ve işaretlenmemiş göğsümün üst kısmını.

Odadaki her şey bulanıklaşmaya başlıyor, kar, ışıklar, onun sözleri. Tek hissedebildiğim tırmanış. Saf basınçtan oluşan sıkı top yavaşça köpürmeye ve uzuvlarımın arasından geçmeye başlıyor.

"Siktir." Eli daha derine sürüyor. "Hiçbir bekleme daha değerli olmamıştı o."

Kalbim onun sözleriyle kabarıyor, ama cevap vermiyorum çünkü o elini boğazımın ön tarafına kaydırıp yan taraflarını hafifçe sıkıyor. "Ve senin her bir parçan artık bana ait."

Beyanatıyla birlikte hızı acımasızlaşıyor ve gözlerimden yaşlar akmasına neden oluyor. Sinirlerim yanıyor, son o kadar yakın ki yakıyor.

"Mia. Bana bir iyilik yap, aşkım."

"Her şeyi yaparım," diye inliyorum, orgazmımın dalları açılmaya başlıyor. "Gel."

Komut tam zamanında söyleniyor ve o da bunu biliyor. Doruk noktamın kör öfkesini serbest bırakıyor ve beni paramparça etmesine izin veriyor. Nabız üstüne nabız, tüm vücudum kasılıyor, his

Hem bunaltıcı hem de hiç bitmeyen ve Eli beni bunun içinden geçiriyor, benimkini uzatırken kendi kurtuluşunu kovalıyor.

Vücudum hiç bu kadar enerji harcamamıştı ve sonunda gırtlaktan gelen iniltisi orgazm olduğunu gösterdiğinde, tükendim ve tamamen içine çöktüm.

Ellerimi hemen boynundan çekip çıkarıyor, beni güçlü kollarının arasına alırken geri çekilişinin hafif dizeleri kısa sürüyor.

Yüzü sert, gri gözleri endişeyle kısılmış, boncuk boncuk terler şakaklarından aşağı yuvarlanıyor. Yüzümü incelerken çenesi yine tikler atıyor. "İyi misin?"

"Mükemmel," diyorum parmağımı havada tutarak.

Sırıttıyor ama beni güvenli bir şekilde yatağa yatırana kadar işaret parmağıma dokunmuyor. "Canını yaktım mı?"

"Gerçek mi?"

Huffs. "Her zaman."

"ağrım var. Ama beş dakika içinde bunu tekrar yapmak isteyeceğim."

Bu kez gülümsemesine bir alay eşlik ediyor. Öne doğru eğilip önce kızarmış alnıma, sonra burnuma ve son olarak da dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Seninle ne yapacağım ben?"

Sorusuyla birlikte aklıma bir düzine farklı şey geliyor ama ona en çok öne çıkan fikri söylüyorum. Her zaman nefret ettiğimi düşündüğüm ama aslında gizliden gizliye istediğim fikri.

"Elinde bir müzik kutusuyla penceremin önünde durmanı istiyorum. Sonra da bana olan sonsuz saplantını ve bensiz yaşayamayacağını itiraf etmeni istiyorum."

Orada durmayı düşünüyorum, ama Eli'nin büyüyen gülümsemesi beni bitirmeye itiyor. "Bundan sonra, Eli Brooks, beni tutmanı istiyorum."

"Diane'den Lloyd'uma."

Kötü şöhretli filmin bu anlık farkındalığı sadece nasıl oyun sonu olduğumuzu pekiştiriyor. Her zaman son oyun olmamız gerekiyordu. Birbirimize geri dönmenin yolunu bulmadan önce, her harika Hallmark filminde olduğu gibi üçüncü perdede ayrılık yaşamamız gerekiyordu.

Yüzümdeki bir tutam saçını fırçalıyor ve ardından midemde kelebeklerle dolu bir baraj oluşturan bir öpücük konduruyor. Durduğunda nefes nefese kalıyorum ve ona beş dakikaya ihtiyacım olmadığını söylemeye hazırım.

göre, o da bilmiyor.

Eli'yi buz üzerinde televizyonumun ekranından izlemek ile bizzat izlemek *çok* farklı iki deneyim. Ben

Neredeyse iki sezondur tüm maçlarında ön sırada yer alıyorum ve hala buna alışabileceğimi sanmıyorum.

Bağırışlar daha net, vuruşlar daha sert ve dövüşler çok daha yoğun. Tribünlerden yayılan ve binlerce taraftarın arasından akıp giden saf enerjiden bahsetmiyorum bile.

İlk gelmeye başladığımda, sosyal kaygım tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. Kız kardeşim ara sıra yanımda olsa bile zorlanıyordum. Ama gri gözlü adamım buzda kaymaya başlar başlamaz her şey kolaylaştı. Çok geçmeden çılgık atan, tezahürat yapan, hatta bazen hakemlerin penaltıların çokluğunu nasıl görmediğini yüksek sesle merak eden taraftarlardan biri oldum.

Yine de dürüst olmak gerekirse, şikayetlerimi bağırarak yerine sadece fısıldıyorum. Zamanın yüzde doksanında haksız olsalar bile, onlara yöneltilen farklı hakaretler için her zaman kendimi kötü hissediyorum.

Bebek adımları, değil mi?

Bu gece, oyuncuların buza girip çıktığı tünelin yanındaki camın hemen karşısındaki ilk sıradayım. Hem sevdiğim hem de nefret ettiğim noktalardan biri. Bu akşamki gibi bazı stadyumlarda, bölmenin daha alçak olduğu tarafta yer alıyor. Kavgaların ve sert vuruşların çoğunun burada olduğuna neredeyse yemin edebilirim. Birden fazla kez, Eli'nin birini yan tahtalara çarpmasına ya da tam tersine tanık oldum.

Yine de yanımdan geçerken ona dokunabilmeyi seviyorum.

Devasa jumbotron kalan dakikayı gösteriyor ve Eli'nin o birkaç saniyeyi yaralanmadan atlatması için parmaklarımı çaprazlıyorum.

başını belaya soktu.

Ve tabii ki, ben düşündüğüm için oluyor. Eli pakı almak için sopasını yana fırlatarak başka bir oyuncunun ilerlemesini engelledi ve neredeyse anında bir çengel cezası düdüğü çalındı.

Beklendiği gibi düdük çalıyor ve iki dakikalık küçük ceza veriliyor. Eli sırtıtmaktan başka bir şey yapmıyor, gözümü yakalıyor ve ceza kutusuna doğru kaymadan önce göz kırpmıyor.

Eli'ın takım arkadaşlarından biri yakındaki bir hakeme "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye kükrüyor.

Başımı sallıyorum. Bazen Eli'ın başını belaya sokmaktan hoşlandığına yemin edebilirim. Şey...

Yüzümde korkunç bir kızarıklık beliriyor. Eli *neredeyse* başını belaya sokmaktan çok hoşlanır. İster balkonda olsun, ister otuz bin fit yükseklikte bir uçağın tuvaletinde, ister açık hava sinemasında, hatta kalabalık bir hokey maçı sırasında ziyaretçi olarak.

Erkek beni istediğinde, beni alır ve ben başka türlüünü istemem. Eşzamanlı bir O için gerçekten riskli bir şey yapmak anlamına gelse bile.

Sonunda ikinci ara için oyuncuları serbest bırakan ve taraftarların mola vermesini sağlayan zil çalıyor. Çocuklar tünele doğru kayarken Eli arkalarından geliyor ve ben korkuluklara tırmanana kadar bekliyor.

O yaklaştıkça nabzım atıyor, her zaman o baş döndürücü his içimi aydınlatıyor.

Parmağımı her zamanki gibi kaldırıyorum, ama elini uzatmak yerine dudaklarının kenarlarında sinsi bir gülümseme beliriyor.

Oh, Tanrım.

Korkuluklara ulaşıyor ve kalkıyor, gözleri ağzıma kilitlenmiş. "Yapmamamı söyle, yapmayacağım."

Meydan okurcasına kaşımı kaldırıyorum. "Öyle olsa iyi olur."

Ağır eldivenli ellerinden biri yüzümün bir tarafını kavırıyor ve beni kendine çekerek binlerce hayranının önünde öpüyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama on yıl öncesinden farklı olarak bu kez heyecan içindeyim. Hayatımda bazı düzenlemeler yaparken beni gölgede tutmakta iyiydi ama sonra beni koluna almak istedi. Benim onun, da benim olduğumu tüm dünyanın bilmesini istedi.

Hart Memorial Trophy için yarışan bir oyuncuyla çıktığım için biraz nefret, hatta belki biraz kıskançlık ve yargılama bekliyordum. Ama bunun yerine, hokeyde şu anki o *çift* olmamızla ilgili yayınlanan makalelerin sayısı beni çok şaşırttı.

Hepsini okumak ve her zaman yargılanmaktan ve alay edilmekten korkmuş olsam da, karşılaştığım şeyin her zaman bu olmayacağını fark etmek bir tür katartikti.

Özellikle de yanımda Eli Brooks varken.

Aranın bitmesini beklerken sosyal medyada geziniyorum. Eli'yle birlikte sahneye çıkana kadar hiç yapmadığım bir şeydi bu ama şimdi çekilmiş fotoğraflarımızı kaydetmek için sık sık yapıyorum. Hayranlar ve gazeteciler her zaman en iyilerini yakalıyor gibi görünüyor.

Şimdiden, ikimizin öpüşürken çekilmiş birkaç güzel fotoğrafı, hayranları ve iki spor sayfası var ve hepsi aynı şeyi merak ediyor; sonunda ne zaman soruyu patlatacağını.

Yanaklarım spekülasyonlarla ısınıyor.

Eli ve ben geçen yıl şansımızı denediğimizden beri hiçbir şey beklediğimiz gibi olmadı. İlk başlarda uzun mesafe olayını denedik, sık sık aradık ve mesajlaştık, film gecelerinde görüntülü sohbetler yaptık ve seksi zaman geçirmek için açık resimler gönderdik. Ama birimiz diğerini görmek için uçmadan bir hafta bile dayanamadık.

Toplanıp onun yanına taşınmadan önce iki ay dayanabildik.

Neyse ki uzaktan çalışıyorum, bu yüzden şirketim için büyük bir sorun değildi. Ancak kız kardeşimden uzakta olmak tamamen farklı bir konuydu.

Neyse ki, oldukça hızlı bir şekilde bir çözüm bulduk.

Eli ve ben sezonun beş ayını evde geçiriyoruz, geri kalanını da onun programı bizi nereye götürürse orada. Bu beni evden dışarı çıkardı ve etrafımdaki pek çok yeri keşfetmemi sağladı ve onunla birlikte olmanın bana getirdiği değişikliklerden gurur duymadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Sosyal medyada gezinmeye devam ederken arka planda tanıdık bir ritim çalıyor ve beni sallıyor. Bana göre en iyi yıllardan biri olan 89 yapımı favori filmlerimden birinden.

"Aşk. Bazen öyle kayboluyorum ki." Şarkının sözlerini kalabalığın gürültüsünden duymak zor olsa da söylüyorum. Yine de ilk duyduğum andan beri ezberimdeydi. "Günler geçiyor ve bu boşluk kalbimi dolduruyor."

Ugh. Çok iyi bir filmdi. Ya o sahne?

Mükemmellik.

Başımı ritme göre sallıyorum, yanımdaki biri omzumu dürttüğünde Eli'nin özellikle iyi bir resminde kayboluyorum.

Uzun siyah saçlı, yüzünde kocaman bir gülümseme ve elinde bir çift paten olan yaşlı bir kadın. Bunca zamandır yanımda oturmuyordu, bu yüzden gerçekten bana baktığından emin olmak için arkama bakıyorum.

Kafam iyice karışmış olsa da kabalık etmek istemediğimden gülümseyerek karşılık veriyorum. "Onlar benim değil."

Hiçbir şey söylemiyor ve sadece başını eğerek buzu işaret ediyor.

Hâlâ şaşkın olan bakışlarını piste kadar takip ediyorum, ağzım bir karış açık kalıyor ve kalbim yemek borumdan dışarı fırlamakla tehdit ediyor. Bir Zamboni'nin kaputunun üzerinde oturan Eli'nin kafasının üzerinde lanet bir müzik kutusu var.

"Acele etseniz iyi olur," diyor kadın patenleri uzatarak. "Bunun için bana çok para ödedi ve temizlikçim durması gereken alana gelmeden önce sadece on dakikası var."

Sözlerini algılamam bir saniye sürüyor ve gözlerim yönetici rozetine kayınca pistin sorumlu olduğunu anlıyorum.

Bakışlarım bana doğru inandırıcı derecede yavaş bir hızla ilerleyen Eli'a dönüyor. Ama o yaklaştıkça ve şarkının sesi yükseldikçe zamanım tükeniyor.

Neyin zamanı? Şey... Sanırım görmek üzereyim.

Aceleyle patenlerimi bağladım, hem hevesliydim hem de neyle karşılaşacağımdan çok korkuyordum.

Kadının açtığı küçük kapıya doğru manevra yaparken sinirlerim titriyor ve ayaklarım buza değdiğinde tüm stadyum beni izlemek için dönüyor, çığlıklar arenayı dolduruyor.

Ortamı sıkı bir endişe bandı sarıyor ve bir an için yerimden kıpırdayamayacağımı düşünüyorum. Yani, her ne kadar halkın ilgisinden rahatsız olmamaya başlamış olsam da, *bu kadar* ileri gidebileceğimi sanmıyorum. Burada yirmi bine yakın insandan bahsediyoruz.

Ama tabii ki Eli'ın gri gözleri beni bulduğu anda başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Sadece o ve yakınlaşmak, böylece baloncuğumuzun içinde olabilmek.

Teybi arkasına bırakıyor ve benim üzüntümden aşağı atlıyor, sağ taraftaki temizlenmemiş bir buz şeridinin üzerine iniyor.

Eli bana doğru kayarken şarkı devam ediyor, elini tutmam için uzatıyor. Son üç aydır bana birkaç kez paten veriyordu.

dersler, ve şimdi, hepsi mantıklı.

Onu sağa doğru takip ederken dudağım dişlerimin arasında kayboluyor. Dönüp iki elimi birden tutmadan önce yavaşlayarak duruyor.

"Hadi hızlı bir oyun oynayalım. Önce seni bırakacağım." Sesi sözleriyle birlikte yankılanıyor ve mikrofon taktığını fark ediyorum. *Bir mikrofon.*

"Eli." Gözlerim açılıyor ama ona odaklanmaya devam ediyorum, böylece dikkatimi düzinelerce kameranın yanıp sönmesinden ve kalabalıktan gelen teşvik çığlıklarından uzaklaştırıyorum. "Şu anda ciddi misin?"

Bana o klasik gülümsemesini takınıyor ve her ne kadar kızgın olduğunu bilsem de bakışları heyecandan başka bir şey ifade etmiyor. "Çok ciddiym."

Gözlerimden yaşlar fışkırıyor, görüşümü bulandırırken narin kenarları yakıyor. "Pekâlâ. Gerçek."

"Mia de la Cruz, lise birinci sınıftan beri sana aşığım."

Titreyerek nefes alıyorum ve tek bir damla gözyaşı dökülüyor, ama onu silme girmiyorum. Yolda zilyon tane daha varken olmaz.

"O kabindeyken ve sen bana Bay Clorey'nin dersini nasıl geçeceğimi öğretirken, gerçekte olan tek şey bir çukurdan daha aşağıya düşmemdi. Senin içten cesaretlendirmen, o bağımlılık yapan gülümsemen ve gülüşün sayesinde mi? *Ha.* Hiçbir şey ve hiç kimse beni kalbimdeki etkinden kurtaramazdı."

"Hayat bizi farklı yollara sürüklediğinde, senin yerinde bir boşluk kaldı ve neredeyse iki yıl öncesine kadar bu boşluk dolmamıştı. Seni tekrar gördüğümde, birbirimiz için yaratıldığımızı en ufak bir şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde anladım. Sana aklı başında bir şekilde aşığım Mia ve bir sorum var."

Eli beni bırakıp buzun üzerine diz çöktüğünde ellerim titriyor. Zamboni üzerimizde tur atıyor ve kalabalık patlayarak tüm stadyumu sarsıyor.

um. Böyle sahneleri olan filmleri izlediğimde gözlerimi kapatmak ya da ileri sarmak zorunda kalmam çok komik. Ama Şimdi gerçekleŐtiĐine göre, daha iyi bir son düşünemiyorum.

Eli elini kaldırdığında bir gözyaşı daha dökülür ve Zamboni'nin yanından geçen Őoförü ona küçük bir kutu fırlatır.

Açıyor ve bana en iyi çarpık gülümsemesini veriyor. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Son.

Bir sonraki müstehcen tatil kitabınız için hazır mısınız? Buradan  n sipariş verin.

Geliyor Anneler Günü '23

Teşekkür

Zamanınızı kafamdaki hikâyelerle doldurduğunuz için teşekkür ederim okuyucum.

Her zaman olduğu gibi, çocuklarla ilgilenerek ve bana nefis yemekler pişirerek bu kitabı mümkün kılan eşime teşekkür ederim. En acı sahneleri yazarken her zaman yanıma gelen çocuklarıma. Ve inanılmaz alfa ve betalarım.

M.L., Felicity, Salma, Lily, Alexis, Lo, Erika ve Batool.

Hepiniz bombasınız ve umarım beni hiç bırakmazsınız! Bu kadar son dakikacı olmama ve her şeyin bir günde yapılmasına katlandığınız için teşekkür ederim. Cidden. Hepinizi seviyorum.

CATTTTT. . Böyle inanılmaz bir kapak yarattığın ve yeteneğinle beni bir kez daha şaşırttığın için sana ne kadar teşekkür etsem az. Sana sahip olduğum için çok şanslıyım.

Kenzie. Nereden başlasam? Beni bunalımdan çıkarıyor ve saçmalıklarımın hayat veriyorsun. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!!!

Eli ve Rosa. En iyileri! Teslim tarihimin çoktan geçirmiş olmama rağmen her zaman okumaya hazır olduğunuz için teşekkürler.

Herkese tekrar teþekkür ederim! Bir sonraki tatil için sabırsızlanıyorum! Eğer dikkat ettiyseniz, bu kitaptaki en önemli kinayelerden birini verdim!

Yazar Hakkında

Lee Jacquot, sonsuza dek mutlu olmayı hak eden güçlü kadın kahramanları olan romanslar yazan vahşi saçlı bir bibliyofil. Lee yazmadığı ya da iyi bir kitapta boğulmadığı zamanlarda, kocasının eşek şakalarından birine güler ya da bağırır.

Lee rahat pijamalara, aile oyunları gecelerine ve çocuklarıyla çadır yapmaya bağımlı. Şu anda kocası ve üç küçük çocuğuyla birlikte Teksas'ta yaşıyor. Kahve ve Dean Winchester ile yaşıyor.

Yaklaşan yayınlar ve diğer eğlenceli şeyler hakkında bilgi edinmek için onu Instagram veya TikTok'ta ziyaret edin! @authorleejacquot

 Facebook simgesi Instagram simgesi TikTok simgesi Goodreads simgesi

Lee Jacquot tarafından da

Birkaç kitap daha yazdım!! Onları buradan kontrol edin!

Holnight Novellas On

Üçüncü Katta Noel

The Four Leaf

Liberty Falls

[Hollows Grove](#)

Cupids Peak

İlahi Yozlaşma Serisi Şanslar

Kötü Harikalar Diyarı Düeti

Deliliğın Kraliçesi (1. Kitap)

Yıkımın Kralı (2. Kitap)

Zümrüt Şelaleler Serisi

Taktığımız Maskeler

Kırdığımız Maskeler

Yaktığımız Maskeler

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.